

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-80-15

Druk nr 141

Warszawa, 16 grudnia 2015 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego z projektem aktu wykonawczego.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Cyfryzacji.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady i tryb udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, podmioty, które udostępniają lub przekazują te informacje, warunki ponownego wykorzystywania oraz opłaty za ponowne wykorzystywanie.

Art. 2. 1. Przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia (w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej), będącą w posiadaniu podmiotów, które udostępniają lub przekazują tę informację w celu ponownego wykorzystywania.

2. Przez ponowne wykorzystywanie należy rozumieć wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zwane dalej „użytkownikami”, informacji sektora publicznego, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacja została wytworzona.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia postanowień dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 345 z 31.12.2003, str. 90) zmienionej dyrektywą 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającą dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, ustawę z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawę z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności.

3. Podmiotami, które udostępniają lub przekazują informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, zwanymi dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są:

- 1) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.³⁾);
- 2) inne niż określone w pkt 1 państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;
- 3) inne niż określone w pkt 1 osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio albo pośrednio przez inny podmiot:
 - a) finansują je w ponad 50% lub
 - b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
 - c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
 - d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;
- 4) związki podmiotów, o których mowa w pkt 1–3.

Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego będącej w posiadaniu:

- 1) jednostek publicznej radiofonii i telewizji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531 i 1830) oraz Polskiej Agencji Prasowej S.A.,
- 2) państwowych instytucji kultury, samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406, z późn. zm.⁴⁾), z wyjątkiem muzeów państwowych i muzeów samorządowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987 oraz z 2015 r. poz. 1505), bibliotek publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2012 r. poz. 642 i 908 oraz z 2013 r. poz. 829), a także archiwów tworzących

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646, z 2014 r. poz. 379, 911, 1146, 1626 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 238, 532, 1045, 1117, 1130, 1189, 1190, 1269, 1358, 1513, 1830, 1854 i 1890.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 423 oraz z 2015 r. poz. 337 i 1505.

państwową sieć archiwalną oraz innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność archiwalną w zakresie państwowego zasobu archiwalnego w rozumieniu art. 22 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2015 r. poz. 1446), zwanych dalej „archiwami”,

- 3) szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2014 r. poz. 1620 oraz z 2015 r. poz. 249 i 1268), z wyjątkiem bibliotek naukowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach,
- 4) bibliotek naukowych, których organizatorami nie są jednostki sektora publicznego,
- 5) podmiotów, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.⁵⁾)

– chyba że informacja ta stanowi informację publiczną podlegającą udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej.

Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego:

- 1) przekazywanych między podmiotami wykonującymi zadania publiczne, w celu realizacji zadań określonych prawem;
- 2) których udostępnianie lub przekazanie zostało uzależnione od wykazania interesu prawnego lub faktycznego na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 5. Każdemu przysługuje prawo do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego:

- 1) udostępnionych w systemie teleinformatycznym, a w szczególności na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej podmiotu zobowiązanego lub w centralnym repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. ...), zwanym dalej „centralnym repozytorium”;
- 2) przekazanych na wniosek o ponowne wykorzystywanie lub w innych trybach.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1705, z 2010 r. Nr 44, poz. 250, Nr 54, poz. 320, Nr 127, poz. 857 i Nr 148, poz. 991, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 139, poz. 814, Nr 149, poz. 887 i Nr 205, poz. 1206, z 2012 r. poz. 941 i 979, z 2013 r. poz. 87, 827, 1191, 1265, 1317 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 290, 538, 598, 642, 811, 1146, 1198 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 357, 1045, 1240, 1418, 1607, 1629 i 1640.

Art. 6. 1. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych.

2. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

3. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji będących informacjami sektora publicznego, do których dostęp jest ograniczony na podstawie innych ustaw. Przepis ust. 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

4. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji sektora publicznego:

- 1) których wytwarzanie przez podmioty zobowiązane nie należy do zakresu ich zadań publicznych określonych prawem;
- 2) powiązanych z obiektami będącymi depozytami znajdującymi się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, o ile ich właściciele umownie wyłączyli możliwość ich udostępniania lub przekazywania w całości lub w określonym zakresie;
- 3) do których prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.⁶⁾), prawa do baz danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.⁷⁾), prawa do odmian roślin w rozumieniu ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z późn. zm.⁸⁾), prawa własności przemysłowej w rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1410, z późn. zm.⁹⁾) lub prawa własności przemysłowej podlegającego ochronie na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej, przysługują podmiotom innym niż podmioty zobowiązane;

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 152, poz. 1016 oraz z 2015 r. poz. 932, 994, 1639 i 1923.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 176, poz. 1238.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 126, poz. 877, z 2007 r. Nr 99, poz. 662, z 2011 r. Nr 186, poz. 1099 oraz z 2015 r. poz. 1830.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1266, 1505 i 1615.

- 4) będących w posiadaniu muzeów państwowych, muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, bibliotek naukowych lub archiwów, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych były podmioty inne niż podmioty zobowiązane, a czas trwania tych praw nie wygaś.

Art. 7. 1. Przepisy ustawy nie naruszają prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania oraz przepisów innych ustaw określających zasady, warunki i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego.

2. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1309).

Rozdział 2

Zasady udostępniania i przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania

Art. 8. 1. Podmiot zobowiązany udostępnia lub przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w porównywalnych sytuacjach na takich samych warunkach.

2. W przypadku gdy ponowne wykorzystywanie jest dokonywane przez użytkowników będących podmiotami wykonującymi zadania publiczne w ramach działalności wykraczającej poza realizację takich zadań, warunki ponownego wykorzystywania lub opłaty za ponowne wykorzystywanie określa się na takich samych zasadach jak w przypadku innych użytkowników.

Art. 9. 1. Podmiot zobowiązany, który udostępnia lub przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, nie może wprowadzać ograniczenia korzystania z tych informacji przez innych użytkowników.

2. W przypadku gdy prawidłowe wykonywanie zadań publicznych wymaga ograniczenia korzystania z informacji sektora publicznego przez innych użytkowników, podmiot zobowiązany może zawrzeć umowę o udzielenie wyłącznego prawa do korzystania z tej informacji.

3. Umowa o udzielenie wyłącznego prawa do korzystania z informacji sektora publicznego podlega ocenie przez podmiot zobowiązany raz do roku co do dalszego istnienia powodów jej zawarcia. Jeżeli w wyniku oceny podmiot zobowiązany stwierdzi ustanie powodów jej zawarcia, niezwłocznie wypowiada umowę ze skutkiem natychmiastowym.

Art. 10. 1. Podmioty zobowiązane, które udostępniają lub przekazują informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania z użyciem systemów teleinformatycznych, są obowiązane do stosowania formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, jeżeli to możliwe w formacie przeznaczonym do odczytu maszynowego, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. ...).

2. Podmioty zobowiązane nie są obowiązane do tworzenia informacji sektora publicznego, ich przetwarzania w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie oraz sporządzania z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności.

Art. 11. 1. Podmiot zobowiązany udostępnia na swojej stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej w menu przedmiotowym w kategorii „Ponowne wykorzystywanie”:

- 1) warunki ponownego wykorzystywania, jeżeli zostały przez niego określone;
- 2) wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie, w tym podstawę ich obliczania, jeżeli zostały przez niego ustalone, oraz informacje o czynnikach, jakie będą brane pod uwagę przy nietypowych wnioskach o ponowne wykorzystywanie, które mogą mieć wpływ w szczególności na koszt lub czas przygotowania lub przekazania informacji;
- 3) informacje o czynnikach, jakie są brane pod uwagę przy ustalaniu nakładanych opłat za ponowne wykorzystywanie, w przypadku podmiotów zobowiązanych będących muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi;
- 4) informacje o środkach prawnych przysługujących w przypadku odmowy wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie oraz o prawie do sprzeciwu;
- 5) umowę o udzielenie wyłącznego prawa do korzystania z informacji sektora publicznego, powody jej zawarcia oraz wyniki oceny tej umowy, o ile taka umowa została zawarta.

2. Podmiot zobowiązany, który udostępnia informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w sposób inny niż w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium, wraz z ich udostępnieniem informuje o braku warunków ponownego wykorzystywania lub opłat za ponowne wykorzystywanie albo określa te warunki lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie.

3. Podmiot zobowiązany, który udostępnia informacje sektora publicznego w centralnym repozytorium lub w sposób określony w ust. 1 lub 2, informuje również o dostępności tych informacji w celu ponownego wykorzystywania.

4. Brak informacji o warunkach ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium uważa się za udostępnienie informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania bez warunków.

Rozdział 3

Warunki ponownego wykorzystywania

Art. 12. 1. Informacje sektora publicznego udostępnia się lub przekazuje w celu ich ponownego wykorzystywania bezwarunkowo.

2. Podmiot zobowiązany określa warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, spełniających cechy utworu lub przedmiotu praw pokrewnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych lub stanowiących bazę danych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych, do których przysługują mu autorskie prawa majątkowe lub prawa pokrewne. Podmiot zobowiązany określa warunek ponownego wykorzystywania w szczególności dotyczący obowiązku poinformowania o nazwisku, imieniu lub pseudonimie twórcy lub artysty wykonawcy, jeżeli jest znany.

3. Podmiot zobowiązany może określić warunki ponownego wykorzystywania w przypadkach innych niż określone w ust. 2.

Art. 13. 1. Warunki ponownego wykorzystywania mogą dotyczyć:

- 1) obowiązku poinformowania o źródle, czasie wytworzenia i pozyskania informacji od podmiotu zobowiązanego;
- 2) obowiązku poinformowania o przetworzeniu informacji ponownie wykorzystywanej;
- 3) zakresu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za udostępniane lub przekazywane informacje.

2. Podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi, muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi, bibliotekami naukowymi lub archiwami mogą określać inne niż wymienione w ust. 1 warunki ponownego wykorzystywania ograniczające wykorzystywanie informacji sektora publicznego:

- 1) w działalności komercyjnej lub na określonych polach eksploatacji, jeżeli dotyczą zbiorów o charakterze martyrologicznym oraz zawierają godło, barwy i hymn Rzeczypospolitej Polskiej, a także herby, reprodukcje orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub oznak wojskowych bądź innych odznaczeń;

- 2) do działalności niekomercyjnej, jeżeli są powiązane z obiektami objętymi roszczeniami osób trzecich lub niebędącymi własnością podmiotu zobowiązanego.

Art. 14. Określenie warunków ponownego wykorzystywania nie może w sposób nieuzasadniony ograniczać możliwości ponownego wykorzystywania.

Rozdział 4

Oplaty za ponowne wykorzystywanie

Art. 15. Informacje sektora publicznego udostępnia się lub przekazuje w celu ich ponownego wykorzystywania bezpłatnie.

Art. 16. 1. Podmiot zobowiązany może nałożyć opłatę za ponowne wykorzystywanie, jeżeli przygotowanie lub przekazanie informacji w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie wymaga poniesienia dodatkowych kosztów.

2. Ustalając wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się koszty przygotowania lub przekazania informacji sektora publicznego w określony sposób i w określonej formie oraz inne czynniki, jakie będą brane pod uwagę przy nietypowych wnioskach o ponowne wykorzystywanie, które mogą mieć wpływ w szczególności na koszt lub czas przygotowania lub przekazania informacji. Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu przygotowania lub przekazania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w określony sposób i w określonej formie.

Art. 17. 1. Podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi w przypadku udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym mogą nałożyć opłaty wyższe niż określone w art. 16.

2. Ustalając wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się koszty gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy tych kosztów wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji, jednak nie wyższym niż 5 punktów procentowych powyżej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego.

3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze

rozporządzenia, maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi, biorąc pod uwagę koszty oraz rozsądny zwrot z inwestycji, o których mowa w ust. 2.

Art. 18. Podmiot zobowiązany, umożliwiając ponowne wykorzystywanie, w sposób stały i bezpośredni w czasie rzeczywistym, informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w jego systemie teleinformatycznym, może nałożyć opłatę za ponowne wykorzystywanie, uwzględniając koszty wynikające z dostosowania systemu teleinformatycznego oraz warunków technicznych i organizacyjnych do realizacji wniosku o ponowne wykorzystywanie.

Art. 19. Podmiot zobowiązany wskazuje, na żądanie wnioskodawcy, sposób obliczenia opłat za ponowne wykorzystywanie w odniesieniu do złożonego przez wnioskodawcę wniosku o ponowne wykorzystywanie.

Rozdział 5

Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego przekazywanych na wniosek

Art. 20. 1. Wniosek o ponowne wykorzystywanie składa się w przypadkach, gdy informacja sektora publicznego:

- 1) nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium;
- 2) została udostępniona w sposób inny niż określony w pkt 1 i nie zostały określone warunki ponownego wykorzystywania albo nie poinformowano o braku takich warunków;
- 3) będzie wykorzystywana na warunkach innych niż zostały dla tej informacji określone;
- 4) została udostępniona lub przekazana na podstawie innych ustaw określających zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego.

2. Wniosek o ponowne wykorzystywanie może dotyczyć umożliwienia, przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, ponownego wykorzystywania, w sposób stały i bezpośredni w czasie rzeczywistym, informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego.

3. Wniosek o ponowne wykorzystywanie zawiera w szczególności:

- 1) nazwę podmiotu zobowiązanego;

- 2) informacje o wnioskodawcy, w tym imię i nazwisko albo nazwę oraz adres umożliwiający dostarczenie odpowiedzi do wnioskodawcy albo pełnomocnika tego wnioskodawcy w sposób lub w formie wskazanych we wniosku;
- 3) wskazanie informacji sektora publicznego, która będzie ponownie wykorzystywana, a jeżeli jest już udostępniona lub przekazana, warunki, na jakich ma być ponownie wykorzystywana, oraz źródło udostępnienia lub przekazania;
- 4) wskazanie celu ponownego wykorzystywania (komercyjny albo niekomercyjny), w tym określenie rodzaju działalności, w której informacje sektora publicznego będą ponownie wykorzystywane, w szczególności wskazanie dóbr, produktów lub usług;
- 5) wskazanie formy przygotowania informacji sektora publicznego, a w przypadku postaci elektronicznej, także wskazanie formatu danych;
- 6) wskazanie sposobu przekazania informacji sektora publicznego, o ile nie została udostępniona lub przekazana w inny sposób, albo sposobu dostępu do informacji gromadzonych w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w ust. 2.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera także wskazanie okresu, przez który podmiot zobowiązany będzie umożliwiał ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w sposób stały i bezpośredni w czasie rzeczywistym.

5. Wniosek o ponowne wykorzystywanie wnosi się w postaci papierowej albo elektronicznej.

6. W przypadku niespełnienia warunków formalnych wniosku o ponowne wykorzystywanie wzywa się wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych, wraz z pouczeniem, że ich nieusunięcie w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

Art. 21. 1. Rozpatrzenie wniosku o ponowne wykorzystywanie następuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

2. Jeżeli wniosek o ponowne wykorzystywanie nie może zostać rozpatrzony w terminie 14 dni, podmiot zobowiązany zawiadamia w tym terminie wnioskodawcę o przyczynach opóźnienia oraz o terminie, w jakim rozpatrzy wniosek, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia tego wniosku.

Art. 22. 1. Podmiot zobowiązany po rozpatrzeniu wniosku o ponowne wykorzystywanie, z wyjątkiem wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 2:

- 1) przekazuje informację sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania bez określania warunków ponownego wykorzystywania;
- 2) informuje o braku warunków ponownego wykorzystywania w przypadku posiadania informacji sektora publicznego przez wnioskodawcę;
- 3) składa ofertę zawierającą warunki ponownego wykorzystywania lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie;
- 4) odmawia, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego.

2. Wnioskodawca, który otrzymał ofertę, o której mowa w ust. 1 pkt 3, może w terminie 14 dni od dnia otrzymania oferty złożyć sprzeciw z powodu naruszenia przepisów ustawy albo zawiadomić podmiot zobowiązany o przyjęciu oferty. Brak zawiadomienia o przyjęciu oferty w terminie 14 dni od dnia otrzymania oferty jest równoznaczny z wycofaniem wniosku o ponowne wykorzystywanie.

3. W przypadku otrzymania sprzeciwu podmiot zobowiązany, w drodze decyzji, rozstrzyga o warunkach ponownego wykorzystywania lub o wysokości opłat za ponowne wykorzystywanie.

4. Podmiot zobowiązany, w drodze decyzji, odmawia wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w przypadku gdy prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniom, o których mowa w art. 6.

5. Podmiot zobowiązany może, w drodze decyzji, odmówić wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w przypadku, o którym mowa w art. 10 ust. 2.

6. W przypadku odmowy wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego ze względu na prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, prawa do baz danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych, prawa do odmian roślin w rozumieniu ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin, prawa własności przemysłowej w rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej lub prawa własności przemysłowej podlegającego ochronie na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej, przysługujące podmiotom innym niż podmioty zobowiązane, podmiot zobowiązany wskazuje osobę fizyczną, osobę

prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która posiada prawa własności intelektualnej, jeżeli jest znana, albo licencjodawcę, od którego podmiot zobowiązany uzyskał dany przedmiot praw własności intelektualnej. Przepisu nie stosuje się do podmiotów zobowiązanych będących muzeami państwowymi, muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi, bibliotekami naukowymi lub archiwami.

Art. 23. 1. Podmiot zobowiązany po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 2:

- 1) składa ofertę zawierającą warunki ponownego wykorzystywania lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie, przy czym od oferty nie przysługuje sprzeciw;
- 2) informuje wnioskodawcę o braku możliwości ponownego wykorzystywania w sposób wskazany we wniosku;
- 3) odmawia, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego; przepisy art. 22 ust. 4 i 6 stosuje się.

2. Wnioskodawca w terminie 14 dni od dnia otrzymania oferty zawiadamia podmiot zobowiązany o przyjęciu oferty. Przepis art. 22 ust. 2 zdanie drugie stosuje się.

Art. 24. 1. W zakresie nieuregulowanym ustawą do decyzji o odmowie wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego oraz do decyzji o warunkach ponownego wykorzystywania lub o wysokości opłat za ponowne wykorzystywanie stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.¹⁰⁾).

2. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o ponowne wykorzystywanie stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.¹¹⁾), z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi;
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211, 702 i 1274.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1101 i 1529, z 2014 r. poz. 183 i 543 oraz z 2015 r. poz. 658, 1191, 1224, 1269 i 1311.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 25. W ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2015 r. poz. 1446) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Archiwa państwowe wykonują usługi archiwalne w zakresie wyszukiwania informacji i danych zawartych w materiałach archiwalnych, przetwarzania tych informacji i danych, a także sporządzania wyciągów, wypisów, odpisów albo odwzorowań wizualnych bądź dźwiękowych tych materiałów, włącznie z metadanymi odwzorowań cyfrowych.”;

2) po art. 16 dodaje się art. 16a–16e w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Każdemu przysługuje prawo dostępu do materiałów archiwalnych.

2. Archiwa i inne jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 22, zwane dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są obowiązane udostępniać:

1) materiały archiwalne w oryginale, w szczególności w ich pierwotnej wersji językowej lub w pierwotnym formacie plików cyfrowych, bądź w postaci lub w formacie nadanych przez podmiot zobowiązany w celu długotrwałego przechowywania i odczytu treści tych materiałów;

2) reprodukcje materiałów archiwalnych.

3. Podmioty zobowiązane mogą również udostępniać materiały archiwalne niestanowiące państwowego zasobu archiwalnego, jeżeli możliwość udostępniania nie została wyłączona.

4. Korzystanie z materiałów archiwalnych służy w szczególności:

1) celom poznawczym, w tym związanym z badaniami naukowymi albo zaspokajaniem osobistych potrzeb informacyjnych;

2) ponownemu wykorzystaniu treści lub odwzorowań tych materiałów, do celów innych niż te, dla których je wytworzono lub pierwotnie zgromadzono, w tym do celów zarobkowych;

3) uzyskiwaniu, w trybie przepisów odrębnych, które regulują zasady wydawania zaświadczeń, urzędowego potwierdzenia treści przechowywanych materiałów

archiwalnych, w postaci ich uwierzytelnionych odwzorowań (odpisów, wypisów, wyciągów i reprodukcji) w oryginalnej wersji językowej, a także w postaci wtórnych dokumentów opisowo prezentujących tę treść lub jej składniki wyróżnione przez wnioskodawcę.

Art. 16b. 1. Dostęp do materiałów archiwalnych podlega ograniczeniu:

- 1) w zakresie i na zasadach określonych w przepisach:
 - a) o ochronie informacji niejawnych,
 - b) o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych;
- 2) ze względu na ochronę:
 - a) dóbr osobistych,
 - b) danych osobowych;
- 3) ze względu na potrzebę zachowania integralności składników państwowego zasobu archiwalnego zagrożonego uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą.

2. Materiały archiwalne podlegają udostępnianiu nie wcześniej niż w przypadku:

- 1) aktów stanu cywilnego lub ksiąg stanu cywilnego, od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło odpowiednio sporządzenie aktu lub zamknięcie księgi, dotyczących:
 - a) urodzeń – po 100 latach,
 - b) małżeństw i zgonów – po 80 latach;
- 2) indywidualnej dokumentacji medycznej – po 100 latach od sporządzenia ostatniego wpisu;
- 3) aktów notarialnych i dokumentacji ksiąg wieczystych wraz z urządzeniami ewidencyjnymi – po 70 latach od sporządzenia aktu lub składnika dokumentacji;
- 4) dokumentacji spraw sądowych i postępowań dochodzeniowych – po 70 latach od uprawomocnienia się orzeczenia lub zakończenia postępowania;
- 5) ewidencji ludności – po 30 latach od jej wytworzenia;
- 6) dokumentacji osobowej i płacowej pracodawców – po 50 latach od ustania stosunku pracy.

3. Ograniczeń określonych:

- 1) w ust. 1 pkt 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany posiada szczególne uprawnienia albo realizuje cele korzystające ze szczególnej ochrony prawnej, które to uprawnienia lub cele są nadrzędne w stosunku do tych ograniczeń;

- 2) w ust. 2 nie stosuje się do udostępnienia uprawnionym do dostępu do danych zawartych w tych materiałach.

Art. 16c. 1. Udostępnianie materiałów archiwalnych jest wolne od opłat.

2. Podmioty zobowiązane nie wykonują autorskich praw majątkowych, które przysługują Skarbowi Państwa, w stosunku do podmiotów, którym udostępniono te materiały.

3. Podmioty zobowiązane nie powinny ograniczać dostępu do materiałów archiwalnych, ponad ograniczenia stosowane w związku z pierwotnym celem ich wytworzenia.

4. Jeśli przepisy odrębne zapewniają szerszy dostęp do materiałów archiwalnych niż wynika z ustawy, zastosowanie mają te przepisy.

Art. 16d. 1. Podmioty zobowiązane udostępniają zainteresowanym lub ich upoważnionym przedstawicielom materiały archiwalne przez:

- 1) umożliwienie osobistego:
 - a) zapoznania się z tymi materiałami,
 - b) utrwalenia ich treści w postaci notatek, wyciągów, wypisów, odpisów albo odwzorowań wizualnych, dźwiękowych lub cyfrowych wraz z ich metadanymi;
- 2) przekazanie informacji w nich zawartych w postaci reprodukcji tych materiałów albo pisemnej odpowiedzi na zapytanie.

2. Podmioty zobowiązane udostępniają materiały archiwalne w oryginale albo reprodukcje tych materiałów:

- 1) w dostosowanych do tego celu pomieszczeniach, po pisemnym zgłoszeniu w postaci papierowej lub elektronicznej;
- 2) za pośrednictwem systemów teleinformatycznych wraz z metadanymi reprodukcji.

3. Jeżeli czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, mogłyby zakłócić innym zainteresowanym dostęp do materiałów archiwalnych, ich wykonywanie odbywa się na podstawie porozumienia między zainteresowanym i podmiotem zobowiązanym.

Art. 16e. 1. W przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że występują ograniczenia dostępu do materiałów archiwalnych, podmiot zobowiązany wszczyna postępowanie w sprawie odmowy dostępu do tych materiałów.

2. Podmiot zobowiązany wydaje decyzję w sprawie:

- 1) całkowitej albo częściowej odmowy dostępu do materiałów archiwalnych albo

2) umorzenia postępowania w przypadku:

- a) o którym mowa w art. 16b ust. 3 pkt 1,
- b) gdy nie zachodzą ograniczenia dostępu do materiałów archiwalnych.

3. Do postępowania w sprawie odmowy dostępu do materiałów archiwalnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.¹²⁾), z tym że decyzje wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.”;

3) w art. 17 uchyla się ust. 1–2.

Art. 26. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.¹³⁾) po art. 40j dodaje się art. 40k w brzmieniu:

„Art. 40k. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 27. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.¹⁴⁾) art. 49a otrzymuje brzmienie:

„Art. 49a. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do ponownego wykorzystywania danych z krajowych rejestrów urzędowych stosuje się przepisy ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 28. W ustawie z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987 oraz z 2015 r. poz. 1505) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 25 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku ustalania i pobierania opłat za czynności, o których mowa w ust. 1, podejmowane w ramach udostępniania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania stosuje się przepisy ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).”;

2) w art. 25a dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku ustalania i pobierania opłat za udostępnianie wizerunków muzealiów z wykorzystaniem informatycznych nośników danych jako informacji

¹²⁾ Zmiany wymienione w odnośniku 10.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 831, 1137 i 1433.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 2, z 2014 r. poz. 1161 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 855, 1240 i 1893.

sektora publicznego do ponownego wykorzystywania stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 25 ust. 4.”;

- 3) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Art. 31a. Dostęp do informacji służących zapewnieniu bezpieczeństwa muzealiom ze względu na ochronę przed zagrożeniem pożarowym, kradzieżą i innego rodzaju niebezpieczeństwem, które grozi zniszczeniem lub utratą zbiorów, podlega ograniczeniu.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 80ce ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji są przekazywane do ponownego wykorzystywania do celów komercyjnych i niekomercyjnych, w sposób wykluczający możliwość identyfikacji osób lub pojazdów, z zachowaniem przepisów ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...), jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.”;

- 2) w art. 100am ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dane zgromadzone w ewidencji są przekazywane do ponownego wykorzystywania do celów komercyjnych i niekomercyjnych, w sposób wykluczający możliwość identyfikacji osób, z zachowaniem przepisów ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...), jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.”.

Art. 30. W ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 110 ust. 8a otrzymuje brzmienie:

„8a. Przekazanie informacji do ponownego wykorzystywania, o którym mowa w ust. 7 i 8, następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).”.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446 i 1611, z 2014 r. poz. 312, 486, 529, 768 i 822 oraz z 2015 r. poz. 211, 541, 591, 1038, 1045, 1273, 1335, 1359, 1649, 1830, 1844 i 1893.

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1590 i 1642.

Art. 31. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. ...) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się odnośnik nr 1 do ustawy;

2) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.”;

3) uchyla się art. 2a;

4) w art. 9a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje publiczne o szczególnym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, które ze względu na sposób przechowywania i udostępniania pozwalają na ich ponowne wykorzystywanie w rozumieniu ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...), w sposób użyteczny i efektywny, stanowią zbiór, zwany dalej „zasobem informacyjnym”, i są udostępniane w centralnym repozytorium.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Do przekazania, w celu udostępnienia w centralnym repozytorium, posiadanych zasobów informacyjnych oraz metadanych opisujących ich strukturę są obowiązane:”,

c) w ust. 2b w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) systematycznego weryfikowania i aktualizowania zasobów informacyjnych oraz metadanych udostępnionych w centralnym repozytorium.”,

d) w ust. 3:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) sposób przekazania, o którym mowa w ust. 2, mając na względzie posiadaną przez ten podmiot infrastrukturę teleinformatyczną umożliwiającą gromadzenie w niej informacji publicznych oraz ich udostępnianie, a także możliwości techniczne przechowywania tych informacji w centralnym repozytorium;”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) o ile uzna za celowe, dodatkowe wymagania techniczne opracowania zasobu informacyjnego oraz dodatkowy zestaw elementów metadanych, innych niż określone w przepisach wydanych na podstawie art. 9b ust. 6, mając na względzie sposób koordynacji informacji stanowiących zasób informacyjny, ułatwiające jego wyszukiwanie w sposób określony w art. 9b ust. 2, kontrolę, długotrwałe przechowywanie i zarządzanie, oraz możliwość jak najszerzego ponownego wykorzystywania informacji publicznych i ich maszynowego odczytu;”;

5) po art. 9b dodaje się art. 9c w brzmieniu:

„Art. 9c. 1. W centralnym repozytorium mogą być udostępniane zasoby informacyjne oraz metadane inne niż wskazane w przepisach wydanych na podstawie art. 9a ust. 3, przez podmioty określone w art. 4.

2. Zasoby informacyjne oraz metadane udostępnione w centralnym repozytorium na podstawie ust. 1 są systematycznie weryfikowane i aktualizowane przez podmioty je udostępniające.

3. Do podmiotów oraz zasobów informacyjnych określonych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 9b ust. 6.

4. Minister właściwy do spraw informatyzacji może usunąć z centralnego repozytorium zasoby informacyjne, które nie posiadają szczególnego znaczenia dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego.”;

6) uchyla się rozdział 2a.

Art. 32. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.¹⁷⁾) w art. 39 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W zakresie nieuregulowanym w ust. 2–7 do ponownego wykorzystywania danych CEIDG stosuje się przepisy ustawy z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).”.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893.

Art. 33. W ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114) w art. 15 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przekazanie przez podmiot prowadzący rejestr publiczny danych z rejestru do ich ponownego wykorzystywania w celu innym niż realizacja zadania publicznego następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 34. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1695) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Dane jednostkowe zawarte w rejestrze, z wyjątkiem oznaczenia producenta i handlowca, nie są informacją publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o dostępie do informacji publicznej”, i nie podlegają udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.”;

2) w art. 22 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Informacje, o których mowa w ust. 1–3a, nie są informacjami publicznymi w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej i nie podlegają udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie, z wyjątkiem informacji przetworzonych i zagregowanych w sposób uniemożliwiający ich powiązanie lub identyfikację z konkretnym przedsiębiorcą.”.

Art. 35. W ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2015 r. poz. 388, 1337 i 1864) w art. 46 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przekazywanie danych w celu ich ponownego wykorzystywania, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, następuje na wniosek, na zasadach określonych w ustawie z dnia ... 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...), jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.”.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Art. 36. 1. Do spraw z zakresu udostępniania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania, wszczętych i niezakończonych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy ostatecznym albo prawomocnym rozstrzygnięciem, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Postanowienia umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niezgodne z art. 9 ust. 2, wygasają wraz z końcem okresu ich obowiązywania, nie później jednak niż w dniu 18 lipca 2043 r.

Art. 37. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Wprowadzenie

Celami projektu ustawy są implementacja dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1) oraz nowy sposób wdrożenia zmienianej dyrektywy w polskim porządku prawnym, który zapewni bardziej przejrzyste i łatwiejsze w stosowaniu rozwiązania dotyczące ponownego wykorzystywania.

Dyrektywa 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. stanowi wykonanie celów, o których mowa w Komunikacie (2011) 882 *Otwarte dane – siła napędowa innowacji, wzrostu gospodarczego oraz przejrzystego zarządzania*. Dokument ten jest jednym z trzech opublikowanych przez Komisję Europejską w ramach pakietu *Open Data Package*, który zakłada lepsze wykorzystanie potencjału informacji sektora publicznego dla wzrostu konkurencyjności i innowacyjności gospodarki europejskiej.

Projekt ustawy uwzględnia podstawową zmianę dyrektywy 2003/98/WE, którą jest rozszerzenie jej zakresu podmiotowego o biblioteki, muzea i archiwa, bowiem treści będące w posiadaniu tych podmiotów do tej pory, na gruncie dyrektywy 2003/98/WE, podlegały wyłączeniu z ponownego wykorzystywania. Dyrektywa 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. poszerza zakres podmiotowy o archiwa, biblioteki oraz muzea. Posługuje się przy tym sformułowaniem „biblioteka uniwersytecka” (art. 1 ust. 2 lit. e) oraz ogólnym pojęciem „biblioteka” (art. 1 ust. 2 lit. f). Systematyka wyłączeń sformułowana w dyrektywie wskazuje, że chodzi o biblioteki naukowe oraz biblioteki publiczne. Natomiast do zakresu podmiotowego nie wchodzi biblioteki szkolne i pedagogiczne oraz inne, o których mowa w ustawie z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2012 r. poz. 642, z późn. zm.).

Podkreślenia przy tym wymaga, że ponowne wykorzystywanie powinno odbywać się z pełnym poszanowaniem praw własności intelektualnej. Założenie to stanowi podstawę projektu – informacje sektora publicznego będące przedmiotem praw własności intelektualnej osób trzecich są wyłączone z ponownego wykorzystywania.

Kolejną kluczową zmianą dyrektywy 2003/98/WE uwzględnioną w projekcie ustawy jest zasada, zgodnie z którą wszystkie dokumenty udostępniane przez organy sektora publicznego mogą być ponownie wykorzystywane do dowolnych celów: komercyjnych lub niekomercyjnych, chyba, że są one zabezpieczone prawami własności intelektualnej osób

trzecich. Należy podkreślić, że ta zasada już obecnie funkcjonuje w ustawie z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058), zwanej dalej „udip”. Została ona wprowadzona nowelizacją udip z dnia 16 września 2011 r.¹, która stanowiła implementację dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 345 z 31.12.2003, str. 90). Natomiast dyrektywa 2003/98/WE nie wprowadzała takiego prawa.

Informacja sektora publicznego jest ważnym materiałem wyjściowym dla produktów i usług związanych z zasobami cyfrowymi o dotychczas niewykorzystanym potencjale. Podmioty publiczne wytwarzają, gromadzą lub przechowują ogromną ilość informacji i treści, poczynając od danych statystycznych, gospodarczych lub środowiskowych, poprzez materiały archiwalne, po zdigitalizowane księgozbiory lub kolekcje dzieł sztuki. Wraz z rewolucją cyfrową istotnie wzrosła wartość tego źródła dla innowacyjnych produktów lub usług wykorzystujących takie zasoby. Oprócz napędzania innowacji i kreatywności, które stymulują wzrost gospodarczy, możliwość ponownego wykorzystywania informacji wzmacnia również pozycję obywateli, wzmacniając tym samym demokrację uczestniczącą i promując przejrzystą, odpowiedzialną i wydajniejszą administrację.

Szczególnie istotne jest przy tym rozróżnienie między realizacją prawa dostępu do informacji sektora publicznego (*access to public sector information*), a dalszą eksploatacją informacji pozyskanych w ten sposób (*re-use of public sector information*). Dostęp do informacji publicznej, określony w udip stanowi implementację zasady jawności wyrażonej w art. 61 Konstytucji. Prawo do informacji jest uważane za jedno z podstawowych praw człowieka. Natomiast w odniesieniu do ponownego wykorzystywania podkreśla się jego gospodarczy i społeczny charakter. Prawodawca UE podkreślał znaczenie ponownego wykorzystywania informacji dla przyczynienia się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, ale także dla transparentności funkcjonowania administracji publicznej.

Komisja Europejska w ocenie skutków wniosku o zmianę dyrektywy 2003/98/WE wskazuje, że ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego oznacza wszelkie twórcze wykorzystywanie danych, np. przez zwiększenie wartości danych, łączenie danych z różnych źródeł w celu wytworzenia pożądanego rezultatu i rozwijanie aplikacji, zarówno w celach komercyjnych, jak i niekomercyjnych. Instytucja ponownego wykorzystywania koncentruje się na wykorzystywaniu gospodarczej wartości informacji sektora publicznego,

¹ Ustawa z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 204, poz. 1195 oraz z 2012 r. poz. 473).

gdzie służy ona jako materiał surowy dla rozwoju nowych produktów i usług. Podczas gdy podmioty publiczne są twórcami i dostawcami oryginalnego materiału, sektor prywatny odgrywa istotną rolę jako uczestnik i pośrednik procesu przetwarzania informacji między źródłem informacji (podmiot publiczny) a końcowym użytkownikiem². Nie bez znaczenia jest również fakt, że implementowana dyrektywa została przyjęta na podstawie art. 114 TFUE (95 TWE) z uwagi na to, że jej przedmiotem jest swobodny przepływ usług i właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Celem ustanowionych przez dyrektywę ram prawnych jest zapewnienie warunków, które maksymalnie zwiększą potencjalne korzyści z ponownego wykorzystywania zasobów danych publicznych w Europie. Zarówno podstawa prawna, jak i cele, o których mowa w preambule do dyrektywy, akcentują gospodarczy charakter regulacji.

Stosownie do art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/98/WE zmienionej dyrektywą 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. jej przepisy „opierają się na systemach dostępu obowiązujących w państwach członkowskich i pozostają bez uszczerbku dla tych systemów”. Istotne jest zatem wyraźne podkreślenie, że ponowne wykorzystywanie nie narusza prawa do informacji publicznej oraz wolności jej rozpowszechniania.

Pojęcie „informacji sektora publicznego” zawartej w projekcie należy odnieść do pojęcia „dokumentu” w rozumieniu art. 2 pkt 3 dyrektywy 2003/98/WE, który stanowi przedmiot ponownego wykorzystywania. Prawodawca UE poszerzając zakres podmiotów udostępniających lub przekazujących informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, jednocześnie rozszerzył zakres przedmiotowy katalogu dokumentów udostępnianych w celu ponownego wykorzystania, to jest będących w posiadaniu bibliotek (w tym naukowych), muzeów i archiwów. Biorąc pod uwagę przedstawioną wyżej szeroką interpretację informacji sektora publicznego, należy uznać, że dokumenty – w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2003/98/WE – będące w posiadaniu tych podmiotów, takie jak: materiały biblioteczne³, materiały archiwalne⁴ oraz muzealia⁵ nie stanowią informacji publicznej.

² IMPACT ASSESSMENT Accompanying the document Proposal for a DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL amending European Parliament and Council Directive 2003/98/EC on the re-use of public sector information SEC(2011) 1552 final, s. 10.

³ Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach materiałami bibliotecznymi są w szczególności dokumenty zawierające utrwalony wyraz myśli ludzkiej, przeznaczone do rozpowszechniania, niezależnie od nośnika fizycznego i sposobu zapisu treści, a zwłaszcza: dokumenty graficzne (piśmiennicze, kartograficzne, ikonograficzne i muzyczne), dźwiękowe, wizualne, audiowizualne i elektroniczne.

⁴ Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2015 r. poz. 1446) materiałami archiwalnymi wchodzącymi do narodowego zasobu archiwalnego, zwanymi dalej „materiałami archiwalnymi”, są wszelkiego rodzaju akta i dokumenty, korespondencja, dokumentacja

Zasadnicza część tych zasobów wykracza bowiem poza pojęcie informacji publicznej określone w u.d.i.p. Należy wskazać, że statusu informacji publicznej nie posiadają co do zasady materiały biblioteczne oraz muzealia. Za informację publiczną mogą natomiast zostać uznane niektóre materiały archiwalne, o ile „dotyczą spraw publicznych”. Należy zauważyć, iż większość zasobów będących w posiadaniu bibliotek, archiwów i muzeów tej cechy aktualności nie posiada. Zasoby te natomiast mieszczą się w pojęciu „dokument” (art. 2 pkt 3 dyrektywy 2003/98/WE), które opiera się na kryterium treściowym („dokument oznacza jakąkolwiek treść niezależnie od zastosowanego nośnika”).

Zakres przedmiotowy i podmiotowy, wyłączenia i ograniczenia

Projekt ustawy wprowadza pojęcie „informacji sektora publicznego” i „ponownego wykorzystywania” informacji sektora publicznego.

Przez ponowne wykorzystywanie należy rozumieć wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej informacji sektora publicznego w celach komercyjnych lub niekomercyjnych, innych niż pierwotny publiczny cel, dla których zostały wytworzone.

Natomiast informacja sektora publicznego oznacza jakąkolwiek treść lub jej część niezależnie od sposobu utrwalenia (w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej) będącą w posiadaniu podmiotów, które udostępniają lub przekazują w celu ponownego wykorzystywania.

Definicja informacji sektora publicznego stanowi zatem odzwierciedlenie definicji dokumentu, o której mowa w art. 2 pkt 3 dyrektywy 2003/98/UE, i jest szersza niż pojęcie informacji publicznej, o której mowa w art. 1 u.d.i.p. Tym samym w zakresie pojęcia „informacji sektora publicznego” zawiera się informacja publiczna oraz inne treści będące

finansowa, techniczna i statystyczna, mapy i plany, fotografie, filmy i mikrofilmy, nagrania dźwiękowe i wideofonowe, dokumenty elektroniczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114) oraz inna dokumentacja, bez względu na sposób jej wytworzenia, mająca znaczenie jako źródło informacji o wartości historycznej o działalności Państwa Polskiego, jego poszczególnych organów i innych państwowych jednostek organizacyjnych oraz o jego stosunkach z innymi państwami, o rozwoju życia społecznego i gospodarczego, o działalności organizacji o charakterze politycznym, społecznym i gospodarczym, zawodowym i wyznaniowym, o organizacji i rozwoju nauki, kultury i sztuki, a także o działalności jednostek samorządu terytorialnego i innych samorządowych jednostek organizacyjnych – powstała w przeszłości i powstająca współcześnie.

⁵ Wizerunki muzealiów, zgodnie z art. 25a ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987, z późn. zm.), mogą być utrwalone i przechowywane na informatycznych nośnikach danych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114).

w posiadaniu podmiotów, które udostępniają lub przekazują w celu ponownego wykorzystywania, które wykraczają poza zakres pojęcia informacji publicznej.

Informacjami sektora publicznego, które będą udostępniane lub przekazywane w celu ponownego wykorzystywania przez muzea będą w szczególności wizerunki muzealiów w rozumieniu art. 25a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach oraz powiązane z nimi treści powstałe w wyniku realizacji celów, o których mowa w art. 1 tej ustawy, takie jak:

- 1) dokumentacja wizualna muzealiów (fotografie, skany) będąca ich odwzorowaniem spełniającym funkcje wyłącznie rejestracyjne;
- 2) informacje identyfikacyjne muzealiów zawarte w inwentarzach i kartach ewidencyjnych sporządzanych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 30 sierpnia 2004 r. w sprawie zakresu, form i sposobu ewidencjonowania zabytków w muzeach (Dz. U. Nr 202, poz. 2073);
- 3) opisy muzealiów i ich kolekcji sporządzane na potrzeby wystaw stałych i czasowych oraz informacje i komunikaty prasowe dotyczące muzealiów i ich kolekcji;
- 4) informacje o wartościach i treściach muzealiów;
- 5) informacje dotyczące wystaw stałych i czasowych, zajęć, wydarzeń i programów edukacyjnych oraz działalności wydawniczej i poszczególnych publikacji muzeum, w tym informacje dotyczące planowania, realizacji i treści wystaw stałych i czasowych, zajęć, wydarzeń i programów edukacyjnych oraz publikacji.

W zakresie archiwów będą to informacje sektora publicznego takie jak reprodukcje materiałów archiwalnych w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, a także treść tych materiałów.

Natomiast informacjami sektora publicznego udostępnianymi lub przekazywanymi w celu ponownego wykorzystywania przez biblioteki będą w szczególności reprodukcje materiałów bibliotecznych w rozumieniu art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach oraz inne treści służące realizacji zadań bibliotek, o których mowa w art. 4 tej ustawy, takie jak:

- 1) elektroniczne katalogi bibliotek;
- 2) zawierające informacje o zasobach poszczególnych bibliotek oraz kartoteki haseł wzorcowych;
- 3) publikacje elektroniczne zasobów będących w domenie publicznej, a także bibliograficzne bazy danych.

Dyrektywa 2003/98/WE opiera swój zakres podmiotowy o dyrektywy 92/50/EWG, 93/36/EWG, 93/37/EWG w sprawie zamówień publicznych oraz dyrektywy 98/4/WE.

Projekt ustawy wyznacza zamknięty katalog podmiotów, które udostępniają lub przekazują informacje sektora publicznego w celu jej ponownego wykorzystywania, zwane dalej „podmiotami zobowiązanymi” wzorując się na definicji katalogu podmiotów prawa publicznego zawartej w przepisach unijnych, która znajduje się w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3 projektu przepisy ustawy nie będą miały zastosowania do informacji sektora publicznego będących w posiadaniu:

- 1) jednostek publicznej radiofonii i telewizji w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji oraz Polskiej Agencji Prasowej S.A.;
- 2) państwowych instytucji kultury, samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406, z późn. zm.) z wyłączeniem muzeów państwowych i muzeów samorządowych, w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach, bibliotek publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach, a także archiwów tworzących państwową sieć archiwalną oraz innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność archiwalną w zakresie państwowego zasobu archiwalnego w rozumieniu art. 22 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach;
- 3) szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, z wyjątkiem bibliotek naukowych w rozumieniu ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach;
- 4) bibliotek naukowych, których organizatorami nie są jednostki sektora publicznego;
- 5) podmiotów, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.)

przy czym wyłączenie to nie dotyczy informacji publicznych podlegających udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej, zwanego dalej „BIP”, tych podmiotów.

Zgodnie z art. 4 projektu przepisy ustawy nie będą miały zastosowania do informacji sektora publicznego:

- 1) przekazywanych między podmiotami wykonującymi zadania publiczne, w celu realizacji zadań określonych przepisami prawa;
- 2) których udostępnienie lub przekazanie zostało uzależnione od wykazania interesu indywidualnego (prawnego lub faktycznego) na podstawie odrębnych przepisów.

Przepis art. 5 projektu formułuje zasadę, że każdemu przysługuje prawo do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. Ze względu na źródła pozyskiwania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania należy wyszczególnić udostępniane poprzez system teleinformatyczny (np. BIP lub centralne repozytorium) i przekazywanie (na wniosek). Od sposobu udostępnienia oraz spełnienia określonych w projekcie warunków będzie zależało czy informacje sektora publicznego można wykorzystywać bez składania odrębnych wniosków.

W art. 6 projektu wprowadza się ograniczenie prawa do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego:

- 1) ze względu na ochronę informacji niejawnych oraz ochronę innych tajemnic ustawowo chronionych;
- 2) ze względu na prywatność osoby fizycznej i tajemnicę przedsiębiorcy;
- 3) do których dostęp jest ograniczony na podstawie innych ustaw szczególnych.

Ograniczenia, o których mowa w pkt 2 i 3, nie dotyczą informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

Projekt ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego nie określa własnych zasad dostępu do informacji. Dostęp do informacji publicznej jest realizowany na przykład na zasadach określonych w u.dip. Dostęp ten nie oznacza automatycznego prawa do ponownego wykorzystywania, poza wyjątkami określonymi w projekcie ustawy (np. BIP). W celu wyeliminowania jakichkolwiek wątpliwości projekt w art. 7 ust. 1 wprowadza zasadę, że ponowne wykorzystywanie nie narusza prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania oraz innych ustaw określających zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego (art. 1. ust. 3 dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r.).

Ponadto w art. 6 ust. 4 wymieniono kolejne przesłanki ograniczające prawo do ponownego wykorzystywania. Dotyczą one informacji sektora publicznego:

- 1) których wytwarzanie przez podmioty zobowiązane nie należy do zakresu ich zadań publicznych określonych prawem;
- 2) powiązanych z obiektami będącymi depozytami znajdującymi się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, o ile ich właściciele umownie wyłączyli możliwość ich udostępniania w całości lub w określonym zakresie;

3) do których prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.), prawa do baz danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.), prawa do odmian roślin w rozumieniu ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z późn. zm.), prawa własności przemysłowej w rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1410) lub prawa własności przemysłowej podlegającego ochronie na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej, przysługują podmiotom innym niż podmioty zobowiązane (w dalszej części uzasadnienia zwane „prawami własności intelektualnej”);

4) będących w posiadaniu muzeów państwowych, muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, bibliotek naukowych lub archiwów, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych była osoba trzecia a czas trwania tych praw nie wygasł.

Wyłączenie, o którym mowa w pkt 4, może mieć znaczenie w odniesieniu do części zasobów bibliotek, archiwów i muzeów. Podmioty te posiadają w swoich zbiorach informacje sektora publicznego (np. będące utworami), do których prawa własności intelektualnej mogą przysługiwać osobom trzecim.

Powyższe wyłączenie w zakresie informacji sektora publicznego będących w posiadaniu bibliotek, archiwów i muzeów doprecyzowuje motyw 9 dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. Zgodnie z nim, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem praw własności intelektualnej, których przedmiotem jest informacja sektora publicznego będąca w posiadaniu bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów i archiwów, była osoba trzecia, a okres ochrony tych praw jeszcze nie wygasł, dokument taki powinien być uznawany dla celów niniejszej dyrektywy za dokument, do którego prawa własności intelektualnej należą do osoby trzeciej. Oznacza to, że ponownemu wykorzystywaniu w zakresie informacji sektora publicznego będących w posiadaniu archiwów, muzeów i bibliotek podlegać będą informacje sektora publicznego, które nigdy nie podlegały ochronie prawno-autorskiej lub które takiej ochronie podlegały, ale do których autorskie prawa majątkowe już wygasły.

Przepis art. 7 ust. 2 projektu wprowadza ponadto zasadę, zgodnie z którą przepisy projektu nie naruszają przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662).

Zasady udostępniania i przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania

Podmiot zobowiązany udostępnia lub przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania uwzględniając następujące zasady:

- 1) niedyskryminacji (art. 8 projektu);
- 2) niewyłączności (art. 9 projektu);
- 3) przejrzystości (art. 11 projektu).

Zgodnie z zasadą niedyskryminacji wyrażoną w art. 8 projektu udostępnienie lub przekazanie informacji sektora publicznego nie powinno odbywać się na warunkach, które wyeliminowałyby lub ograniczały konkurencję. Do takiego niekorzystnego zjawiska mogłoby dojść w przypadku oferowania przez podmiot zobowiązany zróżnicowanych warunków dla podobnych (porównywalnych) sytuacji wykorzystywania informacji. Przepis art. 8 projektu formułuje obowiązek stosowania w umowach z osobami zainteresowanymi jednolitych warunków udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, także wówczas gdy użytkownikiem jest podmiot wykonujący zadania publiczne, ale w ramach działalności wykraczającej poza realizację takich zadań.

Projekt formułuje w art. 9 ust. 1 generalny zakaz zawierania umów na wyłączność, zgodnie z którym warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego nie mogą wprowadzać ograniczenia korzystania z tej informacji przez innych użytkowników. Zawarcie umowy wyłącznej jest dopuszczalne jedynie wyjątkowo, w sytuacji gdy jest to niezbędne do prawidłowego wykonywania zadań publicznych; przy tym proponuje się szerokie obowiązki informacyjne. W tym przypadku umowa, która udziela wyłącznego prawa do korzystania z tej informacji, a także powody jej zawarcia dla wykonywania zadania publicznego, jest ogłaszana na stronie podmiotowej BIP, podmiotu wprowadzającego wyłączność (art. 11 ust. 1 pkt 5 projektu). Umowa taka podlega zgodnie z art. 9 ust. 3 projektu ocenie każdego roku. Jeśli w wyniku oceny podmiot stwierdzi jej bezzasadność, umowa jest niezwłocznie rozwiązywana. Wyniki przeglądu są ogłaszane na stronie podmiotowej BIP podmiotu zobowiązanego.

W przypadku warunkowego udostępnienia lub przekazania informacji sektora publicznego na cele ponownego wykorzystywania, podmioty zobowiązane będą miały obowiązek publicznego ogłoszenia tych warunków (art. 11 ust. 1 pkt 1 projektu). Dzięki temu potencjalni użytkownicy mogą dokonać sprawdzenia warunków jeszcze przed podjęciem pozytywnej decyzji w przedmiocie ponownego wykorzystywania. Zasada przejrzystości

wymaga podania nie tylko informacji o warunkach ponownego wykorzystywania, ale także informacji o środkach przysługujących osobom zainteresowanym w przypadku odmowy udostępnienia lub przekazania informacji sektora publicznego na cele ponownego wykorzystywania albo kwestionowania przez nie zaproponowanych warunków (art. 11 ust. 1 pkt 4 projektu). Istotne znaczenie będzie miał także obowiązek podania informacji o dostępności danej informacji sektora publicznego na cele ponownego wykorzystywania (art. 11 ust. 3 projektu).

Zgodnie z zasadą przejrzystości sformułowaną w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w przypadku nakładania standardowych opłat wszystkie stosowane warunki i rzeczywista wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie, w tym podstawa do obliczenia takich opłat, są wcześniej ustalane i publikowane, o ile to możliwe w formie elektronicznej (art. 11 ust. 1 pkt 2 projektu).

W przypadku pobierania opłat innych niż te, o których mowa powyżej podmiot zobowiązany wskazuje z wyprzedzeniem, jakie czynniki są brane pod uwagę przy ustalaniu tych opłat (art. 11 ust. 1 pkt 3 projektu). Podmiot zobowiązany podaje na żądanie wnioskodawcy informację o sposobie obliczania tych opłat w odniesieniu do konkretnego wniosku o ponowne wykorzystywanie (art. 19 projektu).

Ponadto przepis art. 10 ust. 1 projektu formułuje zasadę, że podmioty zobowiązane, które udostępniają lub przekazują informacje sektora publicznego z użyciem systemów teleinformatycznych, są obowiązane do stosowania formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, umożliwiających odczyt maszynowy, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, które zapewnią optymalne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. Przepisy te zapewniają jednolite formaty danych oraz protokoły komunikacyjne i szyfrujące dla informacji będących przedmiotem transferu.

Formaty danych, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. poz. 526 oraz z 2014 r. poz. 1671), spełniają kryteria określone dyrektywą, to jest „otwarty, oficjalny standard” oraz „otwarte formaty” (art. 1 pkt 5 dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r.).

Przepis art. 10 ust. 2 projektu przewiduje wyłączenie obligatoryjności dodatkowego opracowania informacji sektora publicznego na potrzeby realizacji wniosku o ponowne

wykorzystywanie. Dotyczy to wyłącznie sytuacji, w której dokonanie określonych we wniosku czynności wymaga podjęcia nieproporcjonalnych działań, przekraczającego proste operacje na informacji. Przepis ten będzie istotny w odniesieniu do podmiotów zobowiązanych będących muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi i naukowymi oraz archiwami państwowymi ze względu na formaty posiadanych przez nie informacji sektora publicznego. W przypadku gdy wniosek będzie obejmował np. dany materiał biblioteczny w postaci elektronicznej, a podmiot zobowiązany byłby w posiadaniu jedynie jego egzemplarza, nie będzie wówczas obowiązany do opracowania tego materiału w postać elektroniczną, czyli dokonać digitalizacji egzemplarza.

Podmioty zobowiązane w celu ponownego wykorzystywania:

- 1) udostępniają informacje sektora publicznego:
 - a) na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej (dotyczy wyłącznie informacji publicznej w rozumieniu udip),
 - b) w centralnym repozytorium informacji publicznej (o którym mowa w art. 9a udip),
 - c) w inny sposób oraz wskazują warunki ponownego wykorzystywania lub opłaty, jeżeli zostały określone albo wyraźnie zastrzegają o braku takich warunków lub opłatach;
- 2) przekazują informacje sektora publicznego na wniosek.

Zgodnie z art. 11 ust. 2 projektu podmiot zobowiązany, który udostępnia lub przekazuje informacje sektora publicznego w sposób inny niż w BIP lub w centralnym repozytorium, udostępniając w tym miejscu, może wskazać warunki ponownego wykorzystywania, jeżeli zostały określone, a także określić wysokość opłat albo wyraźnie zastrzec o braku warunków ponownego wykorzystywania lub opłat.

W przypadku informacji sektora publicznego udostępnionych lub przekazanych w ten sposób, jeżeli zostały określone warunki ponownego wykorzystywania lub opłaty albo wyraźnie zastrzeżono o braku warunków lub opłatach, jest zasadą, że zainteresowany wykorzystuje je bez konieczności składania odrębnych wniosków. Wyjątkiem jest sytuacja, w której zainteresowany zamierza wykorzystywać informacje na warunkach innych niż to określił podmiot zobowiązany. W takim przypadku zachodzi potrzeba złożenia wniosku zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 3 projektu.

Zgodnie z art. 11 ust. 4 projektu brak odpowiednich informacji w menu przedmiotowym strony podmiotowej BIP, w kategorii „Ponowne wykorzystywanie” dla informacji udostępnianych w BIP, a także brak wskazania warunków w przypadku udostępnienia informacji sektora publicznego w centralnym repozytorium uważa się za zgodę na ponowne wykorzystywanie udostępnianej informacji sektora publicznego bez ograniczeń warunkami. Takie rozwiązanie jest konsekwencją nałożenia w art. 11 ust. 1 pkt 1 projektu na podmioty zobowiązane obowiązku udostępniania warunków ponownego wykorzystywania, jeżeli zostały przez niego określone.

Warunki ponownego wykorzystywania

Przepis art. 12 ust. 1 projektu formułuje generalną zasadę, zgodnie z którą udostępnianie lub przekazywanie informacji sektora publicznego w celu jej ponownego wykorzystywania dokonuje się bez określenia warunków ponownego wykorzystywania.

Jednocześnie w art. 13 ust. 1 projektu określa się katalog warunków ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, jakie podmiot zobowiązany może ustanowić, udostępniając lub przekazując informację sektora publicznego do ponownego wykorzystywania. Dotyczą one:

- 1) obowiązku poinformowania o źródle, czasie wytworzenia i pozyskania informacji od podmiotu zobowiązanego;
- 2) obowiązku poinformowania o przetworzeniu informacji ponownie wykorzystywanej;
- 3) zakresu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za udostępniane lub przekazywane informacje.

Ponadto zgodnie z art. 12 ust. 2 projektu podmiot zobowiązany będzie określać warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego spełniających cechy utworu w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.) lub stanowiących bazę danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.). Dotyczy to chronionych utworów lub baz danych, do których prawa mają podmioty zobowiązane. Wśród warunków znajdzie się obowiązek poinformowania przez korzystającego z informacji sektora publicznego, która jest jednocześnie utworem, o nazwisku i imieniu (lub pseudonimie) autora dzieła, jeżeli jest znany – by zapewnić przestrzeganie jego praw osobistych.

Podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi, muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi, bibliotekami naukowymi lub archiwami ze względu na charakter posiadanych zasobów (to jest: zbiory o charakterze martyrologicznym, części informacji sektora publicznego zawierające godło, barwy i hymn narodowy Rzeczypospolitej Polskiej, a także herby, reprodukcje orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub oznak wojskowych bądź innych oficjalnych lub powszechnie używanych odznaczeń i odznak) będą mieć możliwość fakultatywnego określania, innych niż wyżej wymienione, warunków ponownego wykorzystywania. Warunki te mogą zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 1 projektu dotyczyć ograniczenia możliwości ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego np. w działalności komercyjnej (do celów promocyjnych lub reklamowych) lub na określonych polach eksploatacji. Ponadto zgodnie z art. 13 ust. 3 pkt 2 możliwe będzie określenie warunków ponownego wykorzystywania w przypadku informacji sektora publicznego o nieustalonym statusie objętych roszczeniami prawnowłasnościowymi osób trzecich, a także informacji sektora publicznego niebędących własnością podmiotu zobowiązanego, ale znajdujących się w czasowym depozycie (np. z tytułu wypożyczenia). Pozwoliłoby to zabezpieczyć aktualnego właściciela przed roszczeniami finansowymi z tytułu utraconych korzyści.

W przypadku naruszenia przez korzystającego warunków ponownego wykorzystania będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, z późn. zm.), zwanej dalej „k.c”, o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania.

Podmiot zobowiązany określając warunki ponownego wykorzystywania, zgodnie z art. 14 projektu nie może niepotrzebnie ograniczać możliwości ponownego wykorzystywania. Warunki te nie mogą również naruszać zasady niedyskryminacji.

Opłaty

Przepis art. 15 projektu formułuje generalną zasadę bezpłatnego udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego w celu ich ponownego wykorzystywania.

Podmioty zobowiązane będą mogły jednak, zgodnie z art. 16 projektu, nałożyć opłatę za ponowne wykorzystywanie, jeżeli przygotowanie lub przekazanie informacji sektora publicznego w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie wymaga poniesienia dodatkowych kosztów. Nakładając opłatę, podmiot zobowiązany będzie uwzględniać koszty przygotowania i przekazania informacji sektora publicznego w określony

sposób i w określonej formie oraz inne czynniki, jakie będą brane pod uwagę przy nietypowych wnioskach o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej, które mogą mieć wpływ w szczególności na koszt lub czas przygotowania i przekazania informacji.

Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu przygotowania i przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania w określony sposób i w określonej formie. Podmiot zobowiązany na wniosek będzie również zobowiązany wskazać sposób obliczenia opłat w odniesieniu do konkretnego wniosku o ponowne wykorzystywanie.

Należy dodać, że dyrektywa 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniła zasady pobierania opłat funkcjonujące w dyrektywie 2003/98/WE. Dyrektywa 2003/98/WE przewidywała możliwość pobierania opłat obejmujących koszty zbierania, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania wraz z rozsądnym zyskiem. Jednak ustawodawca, implementując dyrektywę do krajowego porządku prawnego nowelizacją udiip z dnia 16 września 2011 r., zdecydował się na korzystniejsze dla wnioskodawców ograniczenie opłat do tzw. kosztów bezpośrednich (art. 23c udiip), rezygnując z możliwości uwzględniania w opłacie tzw. rozsądnego zwrotu z inwestycji.

Dyrektywa 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. wprowadziła zaś jako podstawową – zasadę ustalania opłat ograniczonych do tzw. kosztów krańcowych poniesionych w związku z reprodukowaniem, udostępnianiem i rozpowszechnianiem dokumentów.

W projekcie proponuje się jednak wprowadzenie rozwiązania analogicznego jak w obowiązującym art. 23c udiip, zgodnie z którym łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu przygotowania lub przekazania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w określony sposób lub w określonej formie.

Pobieranie opłat ograniczonych do kosztów bezpośrednich – zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie zalecanych licencji standardowych, zbiorów danych i opłat za ponowne wykorzystanie dokumentów (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 240/01)⁶ nie narusza przewidzianej w dyrektywie zasady tzw. kosztów krańcowych. Zgodnie z wytycznymi KE zasada pobierania opłaty w wysokości kosztów krańcowych najlepiej pasuje do zakresu szerokiej kategorii „dystrybucji danych”, które

⁶ Dalej: wytyczne KE

w kontekście ponownego wykorzystywania danych można zdefiniować jako koszty bezpośrednio związane z reprodukowaniem dodatkowej kopii dokumentu i udostępnieniem go ponownym użytkownikom oraz wynikające z konieczności takiego reprodukowania i udostępnienia.

Projekt nie przewiduje możliwości nakładania opłat uwzględniających rozsądny zwrot z inwestycji, z wyjątkiem podmiotów zobowiązanych będących muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi w przypadku udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach komercyjnych i niekomercyjnych. W przypadku udostępnienia w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym zastosowanie będzie miała zasada kosztów bezpośrednich. Wyjątek ten wprowadza art. 17 projektu. Natomiast zawsze do decyzji podmiotu zobowiązanego pozostaje możliwość odstąpienia od powyższej reguły i ustalenia opłaty ograniczonej do kosztów bezpośrednich bez względu na cel ponownego wykorzystywania. W wytycznych KE wskazuje się, że zwrot z inwestycji można rozumieć jako wartość procentową, oprócz kwalifikujących się kosztów, umożliwiającą pokrycie kosztów kapitału oraz uwzględnienie rzeczywistej stopy zwrotu (zysku). W art. 17 ust. 2 projektu proponuje się, aby „rozsądny zwrot z inwestycji” nie był wyższy niż 5 punktów procentowych powyżej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego.

Przepis art. 17 ust. 3 projektu zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, maksymalnych stawek opłat możliwych do pobierania przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi, za udostępnianie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania ograniczonych do kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

Natomiast biblioteki i archiwa będą mogły pobierać tak jak inne podmioty zobowiązane, opłaty ograniczone do kosztów bezpośrednich bez względu na cel ponownego wykorzystywania. Oznacza to, iż projekt proponuje korzystniejsze rozwiązania dla wnioskodawców niż przewiduje to dyrektywa 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 4 dyrektywy 2003/98/WE w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. biblioteki, archiwa i muzea mogą pobierać opłaty ograniczone do kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw

wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji. Nakładanie opłat zawsze musi spełniać wymagania określone zgodnie z zasadą przejrzystości.

Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego na wniosek

Zgodnie z art. 20 ust. 1 projektu złożenie wniosku o ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego będzie wymagane w przypadku gdy informacja sektora publicznego będąca w posiadaniu podmiotu zobowiązanego:

- 1) nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej albo w centralnym repozytorium;
- 2) informacja sektora publicznego została udostępniona w inny sposób niż określony w pkt 1, ale nie zostały określone warunki ponownego wykorzystywania lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie albo nie poinformowano o braku takich warunków lub opłat;
- 3) zainteresowany chce wykorzystać informację sektora publicznego udostępnioną w sposób, o którym mowa w pkt 1, ale na innych warunkach, niż zostały dla tej informacji określone przez podmiot zobowiązany;
- 4) zainteresowany posiada już informację sektora publicznego uzyskaną lub przekazaną na podstawie innych ustaw określających zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego (np. uzyskał ją w trybie udip) i chce ją ponownie wykorzystywać.

Wniosek powinien zostać rozpatrzony bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż 14 dni od jego otrzymania (art. 21 ust. 1 projektu). W sprawach szczególnie skomplikowanych podmiot zobowiązany może przedłużyć załatwienie sprawy do 2 miesięcy, po zawiadomieniu wnioskodawcy w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku (art. 21 ust. 2 projektu). W przypadku niespełnienia warunków formalnych wniosku wzywa się wnioskodawcę do uzupełnienia braków, wraz z pouczeniem, że ich nieusunięcie w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania (art. 20 ust. 6 projektu).

Zgodnie z art. 20 ust. 5 projektu wniosek o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej można złożyć w postaci papierowej albo elektronicznej.

Treść wniosku określają przepisy art. 20 ust. 3 i 4 projektu, które, między innymi, stanowią o obowiązku opisanie rodzaju działalności, w której informacje sektora publicznego będą ponownie wykorzystywane, w szczególności wskazanie dóbr, produktów lub usług, dla

jakich wnioskodawca domaga się informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania. Przyjęcie takiego rozwiązania będzie korzystne zarówno dla podmiotu zobowiązanego w zakresie wyboru trybu jak i wnioskodawcy. Ponadto wymóg określenia celów ponownego wykorzystywania pozwoli na precyzyjne ustalenie warunków ponownego wykorzystywania przez podmioty zobowiązane. Jest to istotne w szczególności w przypadku podmiotów będących muzeami państwowymi, muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi, bibliotekami naukowymi lub archiwami, które zyskają możliwość fakultatywnego określania warunków. Taki wymóg wydaje się także uzasadniony z uwagi na zasadę niedyskryminacji określoną w art. 8 projektu. Zasada ta gwarantuje, że podmiot zobowiązany przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w porównywalnych sytuacjach na takich samych warunkach.

W wyniku realizacji wniosku o ponowne wykorzystywanie, z wyjątkiem wniosku o ponowne wykorzystywanie w sposób stały i bezpośredni, o którym mowa w art. 20 ust. 2 projektu, podmiot zobowiązany:

- 1) przekazuje informację sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania bez ograniczeń warunkami;
- 2) w przypadku posiadania informacji sektora publicznego przez wnioskodawcę zawiadamia o braku ograniczenia warunkami;
- 3) przedstawia wnioskodawcy ofertę zawierającą warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, a także wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej, jeżeli są przewidziane;
- 4) odmawia, w drodze decyzji, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego.

Zainteresowanym zostanie zapewniona możliwość kwestionowania treści poszczególnych warunków, a także wysokości opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. Wnioskodawca, który otrzymał ofertę, o której mowa w pkt 3, może, w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania, złożyć sprzeciw z powodu naruszenia przepisów ustawy albo poinformować o jej przyjęciu. Brak reakcji wnioskodawcy w tym terminie jest równoznaczny z wycofaniem wniosku (art. 22 ust. 2 projektu).

W przypadku otrzymania sprzeciwu podmiot zobowiązany, w drodze decyzji, rozstrzyga o warunkach ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego lub o wysokości opłat (art. 22 ust. 3 projektu).

Zgodnie z art. 22 ust. 5 projektu podmiot zobowiązany odmawia udostępnienia lub przekazania do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w przypadku

gdy prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniom, o którym mowa w art. 6 projektu.

Podmiot zobowiązany może także odmówić realizacji wniosku w przypadku gdy konsekwencją wykonania wniosku będzie konieczność dodatkowego opracowania informacji w celu uzyskania zgodności z wnioskiem i wymaga nieproporcjonalnego wysiłku, przekraczającego proste operacje na informacji (art. 10 ust. 2 projektu).

Projekt przewiduje również możliwość uzyskania na podstawie wniosku o ponowne wykorzystywanie bezpośredniego i stałego dostępu do informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w systemie teleinformatycznym w ciągu 12 miesięcy (art. 20 ust. 2 projektu). Rozwiązanie to będzie należało do fakultatywnych sposobów udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego przez podmiot zobowiązany, co oznacza, że podmiot ten może, lecz nie musi zapewnić taką formę dostępu. Chodzi wyłącznie o dostęp bezpośredni w czasie rzeczywistym (on-line). Rozwiązanie to nie polega na reprodukowaniu informacji sektora publicznego utrwalonych w postaci papierowej lub na informatycznych nośnikach danych. W wyniku realizacji tego wniosku podmiot zobowiązany:

- 1) przedstawia wnioskodawcy ofertę, zawierającą warunki ponownego wykorzystywania lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie; przy czym od tej oferty nie przysługuje sprzeciw (art. 23 ust. 1 pkt 1 projektu);
- 2) informuje wnioskodawcę o braku możliwości ponownego wykorzystywania w sposób wskazany we wniosku;
- 3) odmawia, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego.

Ustalając opłatę, podmiot zobowiązany może uwzględnić koszty wynikające z dostosowania systemu oraz warunków technicznych i organizacyjnych do realizacji wniosku.

Wnioskodawca w terminie 14 dni informuje podmiot zobowiązany o przyjęciu oferty. Brak reakcji wnioskodawcy w tym terminie jest równoznaczny z wycofaniem wniosku (art. 22 ust. 2 zdanie drugie projektu).

Przepisy art. 22 ust. 6 i art. 23 ust. 1 pkt 3 projektu stanowią, że w przypadku gdy podstawą odmowy są prawa własności intelektualnej przysługujące osobom trzecim, podmiot zobowiązany wskazuje osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która posiada prawa własności intelektualnej, jeżeli jest znana, albo licencjodawcy, od którego podmiot zobowiązany uzyskał dany utwór. Zgodnie z

brzmieniem art. 1 ust. 4 dyrektywy 2013/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. z tego obowiązku będą zwolnione muzea państwowe i muzea samorządowe, biblioteki publiczne i naukowe oraz archiwa państwowe.

Warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, a także wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie informacji stanowią ofertę w rozumieniu art. 66 ustawy k.c. Zastosowanie znajdą wówczas przepisy k.c. dotyczące zawierania umów przez ofertę i jej przyjęcie, w tym ofertę w postaci elektronicznej (art. 66 i nast. k.c.). Co do zasady umowę uznaje się za zawartą w momencie, w którym składający umowę w trybie ofertowym otrzyma oświadczenie potwierdzające przyjęcie złożonej oferty. W przypadku naruszenia warunków określonych w umowie zastosowanie znajdą ogólne zasady odpowiedzialności cywilnoprawnej, o czym była mowa w pkt IV uzasadnienia.

Do postępowania kończącego się wydaniem decyzji odmawiających udostępnienia informacji do ponownego wykorzystywania oraz stwierdzającej warunki ponownego wykorzystywania zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), co powoduje, że rozstrzygnięcie podmiotu zobowiązanego podlega kontroli instancyjnej, a następnie sądownoadministracyjnej.

Przepis art. 24 ust. 2 projektu przewiduje tryb kontroli sądów administracyjnych. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej oraz o ponowne jej wykorzystywanie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.), z tym że przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi, natomiast skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

Zmiany w przepisach obowiązujących

Projekt dokonuje nowelizacji następujących ustaw:

- 1) ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058) w zakresie zmian:
 - a) będących konsekwencją wyodrębnienia regulacji dotyczących ponownego wykorzystywania informacji publicznej z przedmiotowej ustawy, tj. art. 1 ust. 1, art. 2a, 9a oraz uchylecia Rozdziału 2a;

- b) wprowadzających do przedmiotowej ustawy przepisy, które umożliwią udostępnianie w centralnym repozytorium informacji publicznej zasobów informacyjnych innych niż wskazane w przepisach wydanych na podstawie art. 9a ust. 3 udip, także przez podmioty inne niż wskazane w art. 9a ust. 2 udip, ale określone w art. 4 udip (w tym przypadku miałyby zastosowanie przepisy wydane na podstawie art. 9b ust. 6 udip w zakresie nadawania uprawnień dla dostawcy). Natomiast przepisy wydane na podstawie art. 9a ust. 3 wskazują konkretne podmioty oraz minimalny zakres zasobów informacyjnych, przeznaczonych do udostępnienia w centralnym repozytorium. Celem niniejszej zmiany jest umożliwienie bardziej elastycznego podejścia do centralnego repozytorium, aby zainteresowane podmioty mogły udostępniać w nim inne informacje publiczne, które w ich ocenie posiadają szczególne znaczenie dla rozwoju innowacyjności i społeczeństwa informacyjnego;
- c) zapewniających ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji uprawnienia do usuwania z centralnego repozytorium informacji publicznej zasobów informacyjnych innych niż wskazane na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 9a ust. 3, które nie posiadają szczególnego znaczenia dla rozwoju innowacyjności i społeczeństwa informacyjnego;
- d) umożliwiających ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji fakultatywnego wskazywania dodatkowych wymagań technicznych opracowania zasobu oraz dodatkowego zestawu elementów metadanych. Ze względu na charakter i zakres zasobów informacyjnych określonych w rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie zasobu informacyjnego przeznaczonego do udostępniania w Centralnym Repozytorium Informacji Publicznej nie jest konieczne i byłoby nadmiarowe, aby w każdym przypadku określać dodatkowe elementy metadanych dla wszystkich zasobów informacyjnych. Podmioty publiczne gromadzą lub udostępniają zasoby publiczne o różnorodnym charakterze, ustrukturyzowane bądź nieustrukturyzowane, w bardziej lub mniej zaawansowanych systemach teleinformatycznych. Dodatkowe wymagania techniczne oraz dodatkowy zestaw elementów metadanych powinny być kryterium uzupełniającym, w zależności od sytuacji konkretnego podmiotu zobowiązanego lub charakteru pojedynczego zasobu.

- 2) ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2015 r. poz. 1446) w zakresie:
- a) określenia podmiotów zobowiązanych do udostępniania materiałów archiwalnych,
 - b) zdefiniowania zakresu znaczeniowego udostępniania materiałów archiwalnych przez wyliczenie jego form oraz określenie w tym zakresie obowiązków podmiotów zobowiązanych,
 - c) wprowadzenia zasady udostępniania materiałów archiwalnych w postaci, jaką to archiwum dysponuje,
 - d) wyrażenia zasady powszechnej dostępności państwowego zasobu archiwalnego oraz zasady nieodpłatnego udostępniania państwowego zasobu archiwalnego,
 - e) usunięcia generalnej karencji na bezwzględny dostęp do materiałów archiwalnych wraz z trybem wcześniejszego udostępniania przy jednoczesnym wprowadzeniu szczegółowych nieuznaniowych karencji na ponowne wykorzystywanie ze względu na wrażliwość informacji,
 - f) uporządkowania ograniczeń w dostępie do materiałów archiwalnych, o których mowa w art. 17 ust. 1a wraz z wprowadzeniem procedury odmowy dostępu zakończonej wydaniem decyzji ze względu na ochronę dóbr osobistych, danych osobowych, tajemnicy przedsiębiorcy, tajemnic zawodowych, informacji niejawnych, integralności składników państwowego zasobu archiwalnego czasowo albo trwale zagrożonych uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą;
- 3) ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520 i 831), polegającej na wprowadzeniu normy odsyłającej do przepisów projektowanej ustawy, w zakresie nieuregulowanym ustawą – Prawo geodezyjne i kartograficzne będą stosowane przepisy ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego;
- 4) ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987) w zakresie dodania nowego przepisu art. 31a ograniczającego dostęp do informacji o muzealiach służących zapewnieniu ich bezpieczeństwa ze względu na ochronę przed zagrożeniem pożarowym, kradzież i innego rodzaju niebezpieczeństwo, które grozi zniszczeniem lub utratą zbiorów.

Ponadto w przepisach niżej wymienionych ustaw, ilekroć w zakresie ponownego wykorzystywania przepisy tych ustaw odsyłają do udip, zmienia się brzmienie tych przepisów w zakresie prawidłowego odesłania. Są to:

- 1) ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.);
- 2) ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.);
- 3) ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469, z późn. zm.);
- 4) ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.);
- 5) ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114);
- 6) ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2015 r. poz. 388, z późn. zm.).

Odpowiednie zmiany dostosowujące należy wprowadzić także w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1695).

Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Przepis art. 36 ust. 1 projektu przewiduje stosowanie przepisów dotychczasowych do spraw z zakresu udostępniania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania, wszczętych i niezakończonych w dniu wejścia w życie ustawy ostatecznym albo prawomocnym rozstrzygnięciem.

Zgodnie z art. 36 ust. 2 postanowienia umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niezgodnych z art. 9 ust. 2, wygasają wraz z końcem okresu ich obowiązywania, nie później jednak niż w dniu 18 lipca 2043 roku. Przepis ten wdraża postanowienie ust. 4 art. 11 dyrektywy 2003/98/WE, dodanym przez dyrektywę 2013/37/UE, zgodnie z którym „(...) umowy o wyłączności istniejące w dniu 17 lipca 2013 r., niekwalifikujące się jako wyjątki (...) wygasają wraz z końcem obowiązywania kontraktu, a w każdym przypadku najpóźniej w dniu 18 lipca 2043 r.”.

Przepis art. 37 projektu przewiduje 3 miesięczny okres na dostosowanie się muzeów państwowych i muzeów samorządowych, bibliotek publicznych i naukowych oraz archiwów państwowych do określonych w projekcie zasad udostępniania lub przekazywania informacji

sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, które do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy nie podlegały ponownemu wykorzystywaniu.

Przedmiot projektowanej regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projektowana regulacja nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.).

Projekt nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt został udostępniony na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji.

W trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

Nazwa projektu Projekt ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Cyfryzacji Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Anna Streżyńska, Minister Cyfryzacji Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Napiórkowski – Zastępca Dyrektora Departamentu Społeczeństwa Informacyjnego, tel. 22 245 55 44	Data sporządzenia 02.11.2015 r. Źródło: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1) Nr w wykazie prac – poprzednio procedowany pod nr UC178
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celami projektu ustawy jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1), a jednocześnie nowy sposób wdrożenia zmienianej dyrektywy w polskim porządku prawnym, który zapewni, że rozwiązania dotyczące ponownego wykorzystywania będą bardziej przejrzyste i łatwiejsze w stosowaniu.

Zasadnicza zmiana dyrektywy polega na poszerzeniu zakresu podmiotowego o wybrane zasoby bibliotek, muzeów i archiwów, które mają podlegać ponownemu wykorzystywaniu.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Prawodawca UE, poszerzając zakres podmiotów zobowiązanych, jednocześnie poszerzył zakres przedmiotowy katalogu dokumentów udostępnianych w celu ponownego wykorzystania, tj. będących w posiadaniu bibliotek (w tym naukowych), muzeów i archiwów państwowych. Oznacza to, że zasoby dziedzictwa kulturowego będące w posiadaniu tych instytucji, takie jak wizerunki muzealiów, reprodukcje materiałów archiwalnych czy reprodukcje materiałów bibliotecznych będą mogły być ponownie wykorzystywane do celów komercyjnych i niekomercyjnych. Zgodnie z przepisami dyrektywy wykorzystywanie to odbywać się będzie z respektowaniem praw własności intelektualnej przysługującym podmiotom trzecim. Zgodnie z motywem 9 dyrektywy 2013/37/UE projektowane przepisy nie będą miały zastosowania do informacji sektora publicznego będących utworami, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem praw własności intelektualnej, których przedmiotem jest informacja sektora publicznego będąca w posiadaniu bibliotek, muzeów i archiwów, była osoba trzecia, a okres ochrony tych praw jeszcze nie wygasł.

Ze względu na szerszy zakres ponownego wykorzystywania, celowe jest wyodrębnienie przepisów o ponownym wykorzystywaniu z ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058), (dalej: u.dip), zawartych w rozdziale 2a i uregulowanie zasad i trybu ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w projektowanej ustawie. Nie można bowiem uznać, iż dokumenty – w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2003/98/WE dokumentem jest jakakolwiek treść lub jej część niezależnie od sposobu utrwalenia (w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej) będąca w posiadaniu podmiotu zobowiązanego – stanowią informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Określenie zasad ponownego wykorzystywania informacji w odrębnej regulacji jest uzasadnione z wielu powodów: pozwoli w bardziej precyzyjny i zrozumiały dla adresatów norm prawnych sposób rozróżnić instytucje „dostępu do informacji” oraz „ponownego wykorzystywania informacji”. Odrębna regulacja ustawowa zagadnienia ponownego wykorzystywania jest częściej stosowanym zabiegiem legislacyjnym w państwach Unii Europejskiej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Odrębna regulacja ustawowa określająca ponowne wykorzystywanie była częściej stosowanym zabiegiem legislacyjnym w państwach Unii Europejskiej; jak wskazuje Komisja Europejska, 13 z 27 krajów europejskich wdrażających dyrektywę 2003/98/WE wybrało drogę uchwalenia osobnych, specjalnych aktów prawnych dotyczących ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, były to: Belgia, Cypr, Irlandia, Hiszpania, Luksemburg, Malta, Niemcy, Rumunia, Szwecja, Węgry, Wielka Brytania, Włochy, bądź też

zdecydowały się na kombinację polegającą na zmianie kilku regulacji, jak Austria, Dania czy Słowenia. Oprócz Polski jedynie 11 państw członkowskich wdrożyło przepisy o ponownym wykorzystywaniu w aktach regulujących dostęp do informacji, tj. Bułgaria, Czechy, Chorwacja, Estonia, Finlandia, Francja, Holandia, Litwa, Łotwa, Portugalia i Słowacja.

Jeśli o chodzi o państwa EFTA, to jedynie Liechtenstein przyjął przepisy o ponownym wykorzystywaniu w odrębnej ustawie. Zarówno Islandia, jak i Norwegia mają uregulowane ponowne wykorzystywanie w aktach prawnych o dostępie do dokumentów.

Na chwilę obecną – zgodnie z informacjami dostępnymi na stronie Komisji Europejskiej – DIGITAL AGENDA FOR EUROPE (<https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/implementation-public-sector-information-directive-member-states>) jedynie 6 państw członkowskich transponowało przepisy zmienionej dyrektywy 2013/37/UE.

Porównanie przyjętych rozwiązań w wybranych państwach UE dotyczące:

a) zakresu podmiotów zobowiązanych do udostępniania zasobów w ramach ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego:

Hiszpania

Art. 2 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Ley 37/2007 sobre reutilización de la información del sector público) wymienia enumeratywnie organy administracji i organizacje zobowiązane do udostępniania dokumentów do ponownego wykorzystywania. Są to:

- a) organy administracji państwowej, organy wspólnot autonomicznych oraz organy administracji lokalnej,
- b) organy zarządzające i podmioty usług wspólnych Zabezpieczenia Społecznego,
- c) organizacje autonomiczne, agencje państwowe i jakiekolwiek inne podmioty prawa publicznego, niezależne funkcjonalnie lub o specjalnej autonomii określone prawem, pełniące funkcje kontroli zewnętrznej lub sprawujące funkcje regulacyjne w określonym sektorze lub działalności,
- d) podmioty prawa publicznego mające osobowość prawną, które nie są powiązane lub zależne od administracji publicznej (podmioty te zostały utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym nie mającym charakteru przemysłowego lub handlowego albo są finansowane co najmniej w połowie przez administrację publiczną lub podmioty prawa publicznego, lub którego organ zarządzający jest kontrolowany przez te podmioty, lub którego organ zarządzający lub nadzorczy ma ponad połowę członków mianowanych przez organy administracji państwowej lub podmiotów prawa publicznego,
- e) konsorcja, o których mowa w art. 6 ustawy z 26 listopada 1992 r. o statusie prawnym administracji publicznej i procedurze administracyjnej lub prawa lokalnego,
- f) fundacje sektora publicznego,
- g) związki wyżej wymienionych podmiotów.

Ponadto nowelizacja o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Ley 18/2015, de 9 de julio, por la que se modifica la Ley 37/2007, de 16 de noviembre, sobre reutilización de la información del sector público) objęła ponownym wykorzystywaniem także biblioteki (w tym uniwersyteckie) archiwa i muzea (art. 3 ust. 3 lit. h).

Wielka Brytania

W ustawie o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Re-use of public sector information regulations of 18/06/2015) wskazano listę podmiotów, które należy rozumieć jako podmiot publiczny, a których dokumenty mogą być ponownie wykorzystywane. W art. 3 ustawy enumeratywnie zostały wymienione 29 podmiotów w tym organy szczebla centralnego jak i władzy lokalnej odrębnie dla Anglii, Walii, Szkocji, Irlandii Północnej.

Z ponownego wykorzystywania wyłączone zostały m.in. dokumenty w posiadaniu instytucji kultury innych niż biblioteki, muzea oraz archiwa.

Niemcy

Zmieniona dyrektywa została wdrożona nowelizacją ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji z dnia 13 grudnia 2006 (Informationsweiterverwendungsgesetz – IWG).

W ustawie wskazane jest ogólnie, że informacja objęta zakresem ustawy podlega ponownemu wykorzystywaniu, która jest w posiadaniu organów sektora publicznego. W rozumieniu art. 2 ustawy organem sektora publicznego jest:

- państwowe, regionalne i lokalne organy, w tym ich szczególnego majątku,
- inne osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego, ustanowione w szczególnym celu dla realizacji zadań w interesie ogólnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego, w przeważającej części finansowane przez organy, o których mowa powyżej, indywidualnie lub wspólnie, poprzez uczestnictwo lub w inny sposób, lub które są nadzorowane przez te organy, lub których więcej niż połowa członków zarządu lub organu nadzorczego powoływana jest przez te organy;
- związki podmiotów, o których mowa powyżej.

W przypadku informacji, do których prawa autorskie, zależne lub prawa własności przemysłowej przysługują bibliotekom, w tym bibliotekom uniwersyteckim, muzeom oraz archiwom, ponowne wykorzystywanie jest możliwe w stopniu dopuszczalnym przez wspomniane prawa lub jeśli podmiot wyraził zgodę na wykorzystywanie. Warunki wykorzystywania muszą spełniać wymogi ustawy.

Austria

Austria wdrożyła dyrektywę o ponownym wykorzystywaniu poprzez wprowadzenie zmian przepisów regulujących ponowne wykorzystywanie, tj. ustawy z 18 listopada 2005 r. (Informationsweiterverwendungsgesetz – IWG).

Podobnie jak przy niemieckim podejściu ponownemu wykorzystywaniu podlegają informacje będące w posiadaniu organów sektora publicznego, tj. zgodnie z art. 4:

- a) rząd federalny,
- b) władze samorządowe na mocy prawa federalnego,
- c) podmioty utworzone na podstawie prawa federalnego, fundacje, fundusze, a także korporacje prawa publicznego, które
 - zostały ustanowione w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego i
 - mają przynajmniej częściową zdolność do czynności prawnych,
 - są finansowane w przeważającej części przez rząd federalny, przez inne podmioty na podstawie prawa federalnego lub przez inne organy sektora publicznego lub podlegają nadzorowi przez te organy lub które mają powoływanych więcej niż połowę członków organu zarządzającego lub nadzorczego przez rząd federalny lub podmiot prawa publicznego lub inny organ sektora publicznego.

Dokumenty, do których prawa własności intelektualnej posiadają biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea oraz archiwa, mogą być wykorzystywane do celów komercyjnych i niekomercyjnych. Wykorzystywanie musi następować zgodnie z zapisami ustawy o ponownym wykorzystywaniu dot. m.in. naliczania opłat, transparentności, które odzwierciedlają treść dyrektywy.

- b) sposobu ustalania oraz wysokości opłat za ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego:

Hiszpania

Ustawa nowelizująca ustawę z 16 listopada 2007 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Ley 18/2015, de 9 de julio, por la que se modifica la Ley 37/2007, de 16 de noviembre, sobre reutilización de la información del sector público) wprowadziła nowe reguły określania opłat za ponowne wykorzystywanie, które co do zasady odzwierciedlają przepisy dyrektywy 2013/37/UE.

Art. 7 Ley 18/2015 formułuje zasadę ogólną ograniczającą możliwość pobrania opłat do tzw. kosztów krańcowych (marginal cost) poniesionych w związku z ich reprodukowaniem, udostępnianiem i rozpowszechnianiem, co odpowiada wprost art. 6 ust. 1 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37/UE.

Od tej zasady są następujące wyjątki przewidziane dyrektywą 2013/37/UE dotyczące:

- a) organów sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych,
- b) w drodze wyjątku, dokumentów, których gromadzenie, produkowanie, reprodukowanie i rozpowszechnianie wymaga od zainteresowanych organów sektora publicznego ponoszenia kosztów i uzyskiwania dochodów wystarczających na pokrycie znacznej części tych kosztów,
- c) bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów i archiwów.

Zasady obliczenia opłat w odniesieniu do ww. podmiotów zostały wprost przeniesione z art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy, a więc umożliwiają uwzględnienie w opłacie tzw. rozsądnego zwrotu z inwestycji. Jedyna rozbieżność z przepisami dyrektywy dotyczy możliwości różnicowania wysokości opłaty w zależności od tego, czy ponowne wykorzystywanie będzie miało cel komercyjny lub inny (art. 7 ust. 5 Ley 18/2015).

Wielka Brytania

Co do zasady podmiot publiczny może naliczać opłaty za ponowne wykorzystywanie informacji ograniczone do kosztów reprodukcji i rozpowszechniania. Wyjątki od tej zasady są zgodne z przepisami dyrektywy (art. 6 ust. 2 dyrektywy).

Warto zwrócić uwagę na sposób, w jaki brytyjski ustawodawca określa opłaty, jakie za ponowne wykorzystywanie mogą naliczać biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa. Całkowity dochód danego podmiotu publicznego z udostępniania dokumentów do ponownego wykorzystywania we właściwym okresie obrotowym nie może przekroczyć sumy kwot wyliczonych dla poszczególnych dokumentów, przy uwzględnieniu kosztów bezpośrednich, rozsądnego podziału kosztów pośrednich oraz kosztów ogólnych związanych z czynnością podlegającej opłacie oraz rozsądnego zwrotu z inwestycji.

Niemcy

Sposób naliczania opłat w niemieckiej ustawie o ponownym wykorzystywaniu informacji odzwierciedla treść dyrektywy, tj. art. 6 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37/UE.

Co do zasady, opłaty za ponowne wykorzystywanie są ograniczone do kosztów reprodukcji i udostępniania. Ograniczenie to nie odnosi się do podmiotów oraz informacji, za które naliczane są opłaty w celu pokrycia kosztów realizacji zadań publicznych oraz kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania. W tym przypadku opłaty muszą ograniczyć się do wspomnianych kosztów wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

W przypadku bibliotek, archiwów i muzeów opłaty są naliczane przy uwzględnieniu kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

Austria

Zasady naliczania opłat, określone w § 7 ustawy nowelizującej IWG odzwierciedlają przepisy dyrektywy i są zbieżne z niemieckim rozwiązaniem.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Muzea publiczne	342	Wykaz MKiDN ⁷	Nałożenie nowych obowiązków, jak m.in.: - konieczność udostępniania posiadanych informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystania, - obsługa wniosków o ponowne wykorzystanie Możliwość pobierania opłat.
Biblioteki publiczne (łącznie z filiami)	8112	GUS ⁸	
Biblioteki naukowe	1087	GUS ⁹	
Archiwa państwowe	33	Informacja za BIP NDAP	
Obywatele	Wszyscy obywatele RP		Dostęp do szerszego zakresu informacji sektora publicznego niż dotychczas. Zmniejszenie kosztów bezpośrednich związanych z wykorzystywaniem informacji sektora publicznego.
Przedsiębiorstwa należące do sektora kultury i kreatywnego	Ok. 173 tys.	S. Szultka (red.), <i>Kreatywny łańcuch – powiązania sektora kultury i kreatywnego w Polsce</i> , Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową, Gdańsk 2014	Możliwość rozwijania i tworzenia nowych modeli biznesowych w oparciu o informację sektora publicznego.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zawarte w projekcie rozwiązania zostały kompleksowo skonsultowane na etapie projektu założeń. Projekt ustawy został sporządzony przez Rządowe Centrum Legislacji we współpracy z MAC na podstawie założeń projektu ustawy przyjętych przez Radę Ministrów w dniu 4 sierpnia br. Projekt założeń do projektu ustawy był przedmiotem szerokich konsultacji publicznych i dyskusji ze wszystkimi podmiotami zainteresowanymi projektem podczas dwóch konferencji uzgodnieniowych, które miały miejsce w dniach 10 i 11 lipca oraz 19 i 21 grudnia 2014 r., i jest wynikiem kompromisu z wieloma środowiskami. Ponadto projekt ustawy nie zawiera istotnych zmian w stosunku do przyjętych przez Radę Ministrów założeń. W związku z powyższym podjęto decyzję o nieprzeprowadzaniu konsultacji publicznych i uzgodnień międzyresortowych (zgodnie z § 118 w zw. § 119 pkt 2 Regulaminu pracy Rady Ministrów).

Wyniki konsultacji publicznych, uzgodnień międzyresortowych i opiniowania założeń ustawy zostały ujęte w zbiorczym raporcie z 13 stycznia 2015 r., który jest dostępny na stronie BIP MAC <http://mac.bip.gov.pl/projekty-aktow-prawnych/projekt-zalozen-projektu-ustawy-o-ponownym-wykorzystywaniu-informacji-sektora-publicznego.html>

⁷ Rejestry prowadzone przez Departament Dziedzictwa Kulturowego, <http://bip.mkidn.gov.pl/pages/rejestry-ewidencje-archiwa-wykazy/departament-dziedzictwa-kulturowego.php>.

⁸ *Działalność instytucji kultury w Polsce w 2013 r.*, GUS, Warszawa 2014.

⁹ GUS, *Rocznik statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej 2013*, <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/roczniki-statystyczne/roczniki-statystyczne/rocznik-statystyczny-rzeczypospolitej-polskiej-2013,2,8.htm>.

W dniu 18 lutego 2015 r. projekt założeń został przyjęty przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego z uwagami, które zostaną rozpatrzone na etapie opracowywania projektu ustawy. Następnie projekt został przyjęty przez Komitet Rady Ministrów do Spraw Cyfryzacji w dniu 20 lutego br., Komitet do Spraw Europejskich w dniu 4 marca br., Komitet Stały Rady Ministrów w dniu 16 lipca 2015 r. oraz Radę Ministrów w dniu 4 sierpnia 2015 r.

Stosownie do postanowień § 115 ust. 1 Regulaminu pracy Rady Ministrów w dniu 14 sierpnia 2015 r. Rządowe Centrum Legislacji przekazało do MAC projekt ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego wraz z uzasadnieniem opracowany na podstawie przyjętych przez Radę Ministrów założeń (ZC37).

Projekt ustawy w dniu 23 września br. został przyjęty przez Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji, w dniu 7 października br. został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich, a w dniu 29 października przez Komitet Stały Rady Ministrów.

Projekt ustawy został również uzgodniony z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt został udostępniony na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2014 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem												
budżet państwa		0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	3,731
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,002
pozostałe jednostki sektora finansów publicznych		3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	36,152
Wydatki ogółem												
budżet państwa		0,473-0,493	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	0,373	3,831-3,851
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,002
pozostałe jednostki sektora finansów publicznych		3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	3,615	36,152
Saldo ogółem												
budżet państwa												- 0,10-0,12
JST												0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												0
Źródła finansowania	Wydatki dla budżetu państwa w 1 roku, wyższe niż w pozostałych latach, dotyczą jednorazowego kosztu 100–120 tys. zł w związku z wydaniem podręcznika poświęconego nowym regulacjom ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, którego odbiorcami będą zarówno podmioty objęte regulacją, jak i podmioty zainteresowane wykorzystywaniem zasobów¹⁰. Wydatek ten będzie pokryty z części budżetowej 27 (informatyzacja). Wydanie podręcznika zostanie sfinansowane w ramach określonego dla tej części limitu środków i nie będzie podstawą do występowania o jego zwiększenie. W przypadku ryzyka przekroczenia limitu wydatków związanych z opracowaniem podręcznika zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu zakresu prac zleconych do realizacji. Koszty administracyjne związane z obsługą wniosków o udostępnienie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystania będą pokrywane w ramach środków ujętych w planach finansowych objętych regulacją jednostek, w przypadku wydatków budżetu państwa, w ramach środków dostępnych we właściwych częściach budżetowych, a w przypadku wydatków jednostek											

¹⁰ Szacunkowy koszt ustalono na podstawie doświadczeń własnych, związanych z zamawianiem ekspertyz dotyczących dostępu do informacji publicznej oraz ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego.

	samorządu terytorialnego, w ramach ich budżetów. W przypadku budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego projektowana ustawa nie spowoduje zwiększenia wydatków w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, natomiast w przypadku pozostałych jednostek sektora finansów publicznych wzrost wydatków nie przekroczy wzrostu dochodów wynikających z udostępniania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystania.																								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Koszty w latach 1–10 są prognozą obciążeń związanych z koniecznością administracyjnej obsługi wniosków o ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego, będącego w dyspozycji instytucji BAM. Szczegóły prognozy przedstawia załącznik do <i>OSR Model szacowania kosztów administracyjnych oraz dochodów BAM</i>. Dochody w latach 1–10 są prognozą wpływów wynikających z opłat za udostępnienie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystania przez instytucje BAM. Szczegóły przedstawia załącznik do <i>OSR Model szacowania kosztów administracyjnych oraz dochodów BAM</i>. Wskazane koszty i dochody (w ujęciu pieniężnym) nie obejmują ewentualnych działań związanych z digitalizacją zasobu (na wniosek) czy ustalaniem statusu prawnoautorskiego zasobu. Ich skala jest niemożliwa do przewidzenia, a ewentualne koszty z tym związane zawsze będą mogły być pokrywane za udostępnienie do ponownego wykorzystania. Stąd obydwie te kategorie zostały uwzględnione w zestawienie kosztów/korzyści niemierzalnych. Należy podkreślić, iż zgodnie z projektowanymi przepisami podmioty zobowiązane nie są obowiązane do tworzenia informacji sektora publicznego, ich przetwarzania w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie oraz sporządzania z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności. Oznaczać to będzie, że podmioty nie będą obowiązane m.in. do digitlizowania swoich zasobów na wniosek o ponowne wykorzystywanie. Powyższe zastrzeżenie jest szczególnie istotne dla bibliotek, archiwów i muzeów ze względu na skalę posiadanych zasobów niemających postaci cyfrowych. Niemniej wskazanie przykładowego wyliczenia kosztów udostępnienia informacji sektora publicznego, dla których w chwili składania wniosku istnieje kopia i nie istnieje taka kopia, może być przydatne dla adresatów projektowanej regulacji. Narodowe Archiwum Cyfrowe, które realizuje szczególnie dużo zamówień dla podmiotów gospodarczych szacuje, że średni czas realizacji zamówienia w przypadku istnienia kopii cyfrowej wynosi 20–40 min., natomiast w razie jej braku 55–70 min., przy szacowanym koszcie godziny pracy 25 zł. Do tego uwzględnić trzeba koszt wykonania kopii cyfrowej około 0,7 zł (w tym energia, lokal, amortyzacja i konserwacja sprzętu). Jest to kalkulacja dla zamówienia pojedynczego obiektu (np. skanu fotografii). Dość znaczny czas realizacji zamówienia (w obu przypadkach) wynika z okoliczności, że zamawiający nie przynosi ze sobą oryginalnego dokumentu, a gdy korzysta z kopii, ma dostęp do wersji wglądowej o niskiej rozdzielczości, więc trzeba dokument albo jego skan wyszukać z repozytoriów archiwum. Innym przykładem mogą być wyliczenia przygotowane przez Bibliotekę Narodową nakładów BN na digitalizację i udostępnianie obiektów bibliotecznych w Polsce oraz kalkulacja średniego kosztu w 2014 roku. BN oszacowała koszt digitalizacji jednego obiektu bibliotecznego na 17,20 zł – średni koszt digitalizacji jednego obiektu na podstawie całkowitych nakładów BN na digitalizację w 2014 r. i łącznej liczby zdigitalizowanych obiektów (bez rozróżnienia na typ obiektu). Koszt udostępnienia reprodukcji jednego obiektu bibliotecznego wyliczono na 12,82 zł – średni koszt udostępnienia obiektu bibliotecznego na podstawie całkowitych nakładów na Cyfrową Bibliotekę Narodową Polona w 2014 r. i łącznej liczby obiektów udostępnionych w Polsce w 2014 r. Przedmiotowe wyliczenie obrazuje poniższa tabela: <table><tr><th>Działanie</th><th>Całkowite nakłady</th><th>Liczba obiektów</th><th>Średni koszt / obiekt</th><th>Liczba skanów</th><th>Średni koszt / skan</th></tr><tr><td>Digitalizacja</td><td>7 341 848 zł</td><td>426805</td><td>17,20 zł</td><td>15203859</td><td>0,48 zł</td></tr><tr><td>Udostępnianie</td><td>3 915 934 zł</td><td>305574</td><td>12,82 zł</td><td>10695090</td><td>0,37 zł</td></tr><tr><td>RAZEM</td><td>11 257 782 zł</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr></table>	Działanie	Całkowite nakłady	Liczba obiektów	Średni koszt / obiekt	Liczba skanów	Średni koszt / skan	Digitalizacja	7 341 848 zł	426805	17,20 zł	15203859	0,48 zł	Udostępnianie	3 915 934 zł	305574	12,82 zł	10695090	0,37 zł	RAZEM	11 257 782 zł				
Działanie	Całkowite nakłady	Liczba obiektów	Średni koszt / obiekt	Liczba skanów	Średni koszt / skan																				
Digitalizacja	7 341 848 zł	426805	17,20 zł	15203859	0,48 zł																				
Udostępnianie	3 915 934 zł	305574	12,82 zł	10695090	0,37 zł																				
RAZEM	11 257 782 zł																								

	Wykorzystane źródła danych: 1. <i>Działalność instytucji kultury w Polsce w 2013 r.</i>, GUS, 2014. 2. Biuletyn Informacji Publicznej Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych, http://bip.ap.gov.pl/index.php?idmp=-1, 2014. 3. Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie sposobu i trybu zaliczania bibliotek do niektórych bibliotek naukowych oraz ustalenia ich wykazu (Dz. U. poz. 390). 4. W. Rogowski, W. Springer, <i>Prawo i ekonomia regulacji otwartego dostępu do publicznych zasobów wiedzy</i>, ekspertyza dla MAC, 2012. 5. S. Szultka (red.), <i>Kreatywny łańcuch – powiązania sektora kultury i kreatywnego w Polsce</i>, Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową, Gdańsk 2014. 6. <i>Cyfrowa przyszłość kreatywnej Polski</i>, Booz&Company, 2012. 7. <i>Characterization study of the Infomediary Sector</i>, 2012 Edition. 8. <i>The App Economy</i>, OECD Digital Economy Papers nr. 230, 2013. 9. Szacunki Narodowego Archiwum Cyfrowego za 2010 rok, dostępne na http://www.nac.gov.pl/node/502. 10. G. Vickery, <i>Review of Recent Studies on PSI Re-use and Related Market Developments</i>, 2011. 11. <i>Economic and Social Impact of the Public Domain: EU Cultural Institutions and the PSI Directive</i>, MDR Partners na zlecenie Komisji Europejskiej, 2009. 12. <i>Open data in cultural heritage institutions</i>, D. Dietrich, J. Pekel, 2012. 13. <i>PSI re-use in cultural sector</i>, Curtis+Cartwright Consulting Ltd. 14. <i>Europeana Whitepaper No. 2: The Problem of the Yellow Milkmaid</i>, 2011. 15. <i>Sprawozdanie Biblioteki Narodowej za rok 2013</i>, Biblioteka Narodowa, Warszawa 2014. 16. <i>Sprawozdanie z działalności Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych oraz archiwów państwowych w 2012 r.</i>, Warszawa 2013. 17. <i>Tekst uchwały nr 238/2011 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2011 r. zmieniającej uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego „Kultura+”</i>. 18. <i>Cennik usług świadczonych przez Archiwum Państwowe m.st. Warszawy</i>, BIP AP w Warszawie. 19. GUS, <i>Rocznik statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej 2013</i>, http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/roczniki-statystyczne/roczniki-statystyczne/rocznik-statystyczny-rzeczypospolitej-polskiej-2013,2,8.html. 20. <i>Rejestry prowadzone przez Departament Dziedzictwa Kulturowego</i>, http://bip.mkidn.gov.pl/pages/rejestry-ewidencje-archiwa-wykazy/departament-dziedzictwa-kulturowego.php. 21. GUS, <i>Szkoły wyższe i ich finanse w 2012 r.</i>, http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/edukacja/edukacja/szkoły-wyższe-i-ich-finance-w-2012-r-,2,9.html. 22. PBS na zlecenie MAC, <i>Wpływ cyfryzacji na działanie urzędów administracji publicznej w Polsce w 2013 r.</i>, https://mac.gov.pl/files/pbs_mac_cyfryzacja_11122013.pdf. 23. GUS, <i>Zatrudnienie i wynagrodzenie w gospodarce narodowej w 2013 r.</i>, http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/rynek-pracy/zatrudnienie-wynagrodzenie/zatrudnienie-i-wynagrodzenia-w-gospodarce-narodowej-w-2013-r-,1,13.html. 24. UKSW, <i>Nadużywanie prawa do informacji publicznej</i>, wyniki badań zaprezentowane podczas konferencji naukowej „Jawność i ograniczenia jawności publicznych zasobów informacyjnych”, która odbyła się w dniach 20–22 października w Kazimierzu Dolnym.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Możliwość wykorzystania informacji sektora publicznego to szansa dla przedsiębiorców, którzy chcą na ich podstawie stworzyć nowe produkty i usługi. Głównym beneficjentem szerszego udostępniania informacji sektora publicznego będą firmy działające w sektorze kultury i kreatywnym. Jego wielkość w Polsce szacowana jest na ok. 4,8% PKB, a liczba podmiotów na 173 tys. W ostatnich latach sektor sukcesywnie zwiększa swój udział w polskim PKB (z 4% w 2009 r. do 4,8% w 2013 r.).¹¹ Badanie przeprowadzone w Hiszpanii pokazało, że spośród firm opierających swoje produkty na ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego, ok. 10% korzystało właśnie z danych udostępnionych przez muzea, biblioteki i instytucje kultury.¹² Z kolei według badania przeprowadzonego przez OECD spośród aplikacji mobilnych opartych o ISP 6,8% wykorzystuje zasoby kulturalne.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	jw.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Proponowane rozwiązania są korzystne z punktu widzenia obywateli, bo poszerzają dostęp do informacji sektora publicznego, a także standaryzują ogólne zasady jej ponownego wykorzystywania. W przypadku zdigitalizowanych zasobów, obywatele odczuwają korzyści w dwóch wymiarach. Po pierwsze, oszczędzają czas, dzięki możliwości dotarcia do cyfrowej wersji zasobu. Po drugie, oszczędzają środki, które musieliby wydać, aby dotrzeć do miejsca przechowywania zbioru. Narodowe Archiwum Cyfrowe przeprowadziło badanie, zgodnie z którym oszacowano, że polscy użytkownicy zbiorów „NAC on-line” oszczędzili w ten sposób ponad 83 mln zł. Dodając oszczędności osób z zagranicy, oszczędności oszacowano na ponad 168 mln zł rocznie.¹³
Niemierzalne	budżet państwa jednostki samorządu terytorialnego inne jednostki sektora finansów publicznych	Ewentualne opłaty, równoważące koszty związane z ustaleniem statusu prawnoautorskiego zasobu oraz ewentualne opłaty związane z digitalizacją zasobu.
		Niektóre instytucje, które digitalizują swoje zasoby, po to, żeby je udostępniać do ponownego wykorzystywania, będą mogły liczyć na dodatkowe finansowanie ze środków publicznych, m.in. w ramach PO PC. Im łatwiejszy dostęp do informacji sektora publicznego danej instytucji w sieci, tym większe grono jej odbiorców w sieci i poza nią, czyli skuteczniejsze upowszechnianie kultury. Łatwiejszy dostęp do dzieł polskiej kultury umożliwi dotarcie z nią do krajów i środowisk, które inaczej by się z nią nie zetknęły, w tym także np. do Polonii. W serwisie Europeana, otwartej w 2008 r. przez Komisję Europejską wirtualnej biblioteki będącej katalogiem europejskich zasobów kulturowych takich jak np. obrazy, nagrania wideo czy teksty, jest 4,5 mln zasobów z Niemiec i 3,2 mln z Francji – z Polski 1,85 mln obiektów. Z kolei POLONA – projekt Biblioteki Narodowej – uważany jest za wzór na świecie. W CBN do końca 2014 r. znalazło się ponad 430 tys. obiektów (m.in. skanów książek, fotografii, grafik, map) udostępnianych do ponownego użytku, w bardzo wysokiej jakości pozwalającej zobaczyć najdrobniejsze detale.

¹¹ S. Szultka (red.), *Kreatywny łańcuch – powiązania sektora kultury i kreatywnego w Polsce*, Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową, Gdańsk 2014

¹² *Characterization study of the Infomediary Sector*, 2012 Edition.

¹³ Szacunki NAC za 2010 rok, dostępne na <http://www.nac.gov.pl/node/502>.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Patrz pkt 6.
--	--------------

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: ujednolicenie procedury dostępu do nowych kategorii informacji sektora publicznego	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Projekt nie powoduje zmiany obciążeń regulacyjnych dla przedsiębiorców i obywateli. Korzystną zmianą dla nich będzie ujednolicenie procedury dostępu do nowych kategorii informacji sektora publicznego, czego efektem będzie spodziewana oszczędność czasu.

Projekt zwiększa obciążenia regulacyjne podmiotów objętych regulacją: muzeów, bibliotek publicznych i naukowych oraz archiwów państwowych. Będą one podlegały wszelkim obowiązkom związanym z udostępnianiem informacji sektora publicznego (w tym m.in.: obsługa wniosków, wskazywanie warunków ponownego wykorzystywania, formułowanie ofert, przedstawianie sposobu obliczania opłat).

Ponadto w zakresie rozwiązań wykraczających poza bezwzględnie wymagane przepisami wdrażanej dyrektywy 2013/37/UE wprowadzona zostanie możliwość uzyskania cyklicznego dostępu do informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania na podstawie jednorazowo złożonego wniosku w ciągu 12 miesięcy. Rozwiązanie to będzie należało do fakultatywnych sposobów udostępniania informacji sektora publicznego przez podmiot zobowiązany, co oznacza, że podmiot ten może, lecz nie musi zapewnić taką formę dostępu. Chodzi wyłącznie o dostęp bezpośredni w czasie rzeczywistym (on-line) do informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego. Rozwiązanie to nie polega na reprodukowaniu informacji sektora publicznego utrwalonych w postaci papierowej lub na informatycznych nośnikach danych.

9. Wpływ na rynek pracy

Nie przewiduje się istotnego wpływu na rynek pracy. Regulacja może potencjalnie pozytywnie oddziaływać na podmioty, chcące tworzyć nowe produkty i usługi na podstawie informacji sektora publicznego. Możliwość wykorzystania informacji sektora publicznego to szansa dla przedsiębiorców, którzy chcą na ich podstawie stworzyć nowe produkty i usługi. Głównym beneficjentem szerszego udostępniania informacji sektora publicznego będą firmy działające w sektorze kultury i kreatywnym.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Regulacja może mieć wpływ na rozwój i tworzenie repozytoriów cyfrowych, dzięki którym możliwe będzie bezwnioskowe udostępnianie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania przy czym projektowana ustawa nie obliuguje podmiotów zobowiązanych do rozwijania funkcjonalności istniejących repozytoriów ani tworzenia repozytoriów przez podmioty, które ich nie posiadają.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowany orientacyjny termin wejścia w życie ustawy to I kwartał 2016 r. Ustawa wejdzie w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia.

Ministerstwo Cyfryzacji w ciągu 6 miesięcy po ogłoszeniu ustawy zleci opracowanie podręcznika na temat ponownego wykorzystywania dla instytucji kultury (bibliotek, archiwów i muzeów), które dotychczas nie udostępniały swoich zasobów na cele ponownego wykorzystywania.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Komisja Europejska przeprowadzi przegląd stosowania dyrektywy 2013/37/UE przed dniem 18 lipca 2018 r. Ponadto co 3 lata państwa członkowskie mają przedstawiać KE sprawozdanie na temat dostępności informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania, warunków ich udostępniania oraz praktyk w zakresie środków odwoławczych. Na podstawie tych sprawozdań, które będą publicznie dostępne, zostanie przeprowadzony przegląd stosowania przepisów o opłatach za ponowne wykorzystywanie.

Niezależnie od powyższego minister właściwy do spraw informatyzacji po upływie 2 lat od wejścia w życie projektowanej ustawy dokona przeglądu jej stosowania, a w szczególności dokona analizy potrzeby potencjalnych zmian przepisów.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Załącznik – Model szacowania kosztów administracyjnych oraz dochodów BAM, wynikających z projektowanych zapisów ustawy o ponownym wykorzystywaniu ISP

ZAŁĄCZNIK DO OSR DO PROJEKTU USTAWY O PONOWNYM WYKORZYSTYWANIU INFORMACJI SEKTORA PUBLICZNEGO

MODEL SZACOWANIA KOSZTÓW ADMINISTRACYJNYCH I DOCHODÓW BAM, WYNIKAJĄCYCH Z PROJEKTOWANYCH ZAPISÓW USTAWY O PONOWNYM WYKORZYSTYWANIU ISP

PODSTAWOWE ZAŁOŻENIA MODELU

Projekt ustawy zakłada rozszerzenie obowiązku udostępniania informacji sektora publicznego na:

1. reprodukcje materiałów bibliotecznych w rozumieniu art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach oraz inne materiały służące realizacji zadań bibliotek, o których mowa w art. 4 tej ustawy;
2. wizerunki muzealiów, o których mowa w art. 25a ustawy z dnia 21 stycznia 1997 r. o muzeach, oraz inne materiały służące realizacji celów, o których mowa w art. 1 tej ustawy;
3. materiały archiwalne w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach oraz inne materiały służące realizacji celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

Wyżej wskazanemu obowiązkowi podlegać będą biblioteki publiczne, biblioteki naukowe prowadzone przez jednostki należące do sektora publicznego, publiczne muzea oraz państwowe archiwa (w skrócie BAM).

Skala kosztów związanych z wypełnieniem nowego obowiązku informacyjnego wynikającego z projektowanych przepisów jest obecnie nieznana. Aby ją oszacować, niezbędne jest zbadanie wielkości objętego regulacją sektora oraz przyjęcie szeregu założeń dotyczących kosztu dla pojedynczej instytucji:

- 1) liczby wniosków o udostępnienie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystania (szacowanie popytu);
- 2) pracochłonności, związanej z obsługą takiego wniosku;
- 3) kosztu pracy związanego z obsługą wniosku.

Poniższy model szacuje koszty wynikające z administracyjnej obsługi wniosków o ponowne wykorzystanie (koszty administracyjne związane z nowym obowiązkiem informacyjnym). Dodatkowo możliwe będzie wykorzystywanie informacji sektora publicznego, udostępnionych publicznie (strony internetowe, repozytoria etc.). Model nie szacuje natomiast kosztów związanych z wykonaniem czynności technicznych służących przetworzeniu informacji sektora publicznego do formatu technicznego wymaganego we wniosku (np. digitalizacja określonego materiału bibliotecznego). Oszacowanie takiego globalnego kosztu nie jest możliwe, jednak instytucje BAM będą mogły zawsze te koszty uwzględnić w swojej ofercie. Warto zaznaczyć także, że projekt nie nakłada obowiązku realizacji wniosku, który wymaga wykonania czynności, wykraczających poza proste operacje na informacji.

WIELKOŚĆ I CHARAKTERYSTYKA SEKTORA BAM, OBJĘTEGO PROJEKTOWANĄ REGULACJĄ

Sektor BAM charakteryzuje się dużą różnorodnością. Poszczególne instytucje różnią się pod względem wielkości i wartości posiadanych zasobów, zatrudnienia, formy prawnej, źródeł finansowania. Na potrzeby analizy, instytucje należące do tego sektora podzielono na dwie grupy:

1. instytucje z bardzo dużymi i wartościowymi zbiorami, o szczególnym znaczeniu dla kultury i nauki w Polsce (dalej „instytucje duże”);
2. pozostałe instytucje.

Podział taki wydaje się uzasadniony ze względu na fakt, że w przypadku instytucji o największych i najważniejszych zasobach należy oczekiwać znacznie większego popytu na informację sektora publicznego niż w przypadku instytucji pozostałych. Przykładowo, dla bibliotek samorządowych 10% największych bibliotek posiada blisko połowę całego

księgozbioru¹, a więc zapewne wiele obiektów, które nie są możliwe do znalezienia w mniejszych instytucjach. W dalszej części notatki dokonano podziału na cztery podstawowe grupy podmiotów objęte projektowaną regulacją: biblioteki publiczne, biblioteki naukowe, archiwa państwowe i muzea publiczne. Nieco inne podejście zastosowano przy przyporządkowaniu tych podmiotów do sektorów (np. „inne jednostki sektora finansów publicznych”), stosownie do wymogów testu regulacyjnego.

BIBLIOTEKI PUBLICZNE

Zgodnie z danymi GUS² w Polsce działa 8112 bibliotek publicznych. Statystyka uwzględnia zarówno biblioteki główne, jak i filie. Do bibliotek publicznych (zgodnie z ustawą z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach) należą biblioteki jednostek samorządu terytorialnego oraz Biblioteka Narodowa.

Szczególne miejsce w systemie bibliotek publicznych zajmują biblioteki wskazane w rozporządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 6 marca 1997 r. w *sprawie wykazu bibliotek uprawnionych do otrzymywania egzemplarzy obowiązkowych poszczególnych rodzajów publikacji oraz zasad i trybu ich przekazywania*. Rozporządzenie wskazuje najważniejsze polskie biblioteki, które otrzymują wszystkie wydawane w Polsce dzieła. Wykaz zawiera dwie listy: listę bibliotek uprawnionych do otrzymywania wszystkich egzemplarzy obowiązków oraz listę bibliotek uprawnionych do otrzymywania publikacji o tematyce regionalnej. Na pierwszej liście jest 5 bibliotek publicznych, na drugiej 7 bibliotek publicznych. Zgodnie z przywołanym rozporządzeniem, a także wcześniejszymi aktami w tym zakresie krąg podmiotów uprawnionych do otrzymywania egzemplarzy obowiązkowych jest od lat zbliżony.

Wszystkie biblioteki publiczne uprawnione do otrzymywania egzemplarza obowiązkowego zostały zaliczone do grupy instytucji dużych. Biblioteki nienależące do tej grupy zostały zaliczone do instytucji pozostałych.

BIBLIOTEKI NAUKOWE

Zgodnie z danymi GUS³ do bibliotek naukowych w 2012 r. należało 1087 podmiotów, w tym:

- 1) Biblioteka Narodowa;
- 2) 871 bibliotek szkół wyższych;
- 3) 68 bibliotek PAN;
- 4) 105 bibliotek jednostek badawczo-rozwojowych⁴;
- 5) 13 bibliotek publicznych;
- 6) 29 innych bibliotek.

Statystyka dotyczy zarówno bibliotek głównych, jak i bibliotek podległych (oddziałowych, zakładowych).

Z kolei ustawa o bibliotekach wskazuje 5 głównych grup bibliotek naukowych:

- 1) Biblioteka Narodowa;
- 2) biblioteki, których organizatorami są szkoły wyższe;
- 3) biblioteki, których organizatorem jest Polska Akademia Nauk;
- 4) biblioteki, których organizatorami są instytuty badawcze;

¹ Obliczenia własne na podstawie danych Banku Danych Lokalnych.

² GUS, *Działalność instytucji kultury w Polsce w 2013 r.*, <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/kultura/dzialalnosc-instytucji-kultury-w-polsce-w-2013-r-,3,5.html>.

³ GUS, *Rocznik statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej 2013*, <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/roczniki-statystyczne/roczniki-statystyczne/rocznik-statystyczny-rzeczypospolitej-polskiej-2013,2,8.html>.

⁴ Ta nazwa kategorii podmiotów wykorzystywana w opracowaniach GUS będzie w dalszej części zastąpiona nazwą „instytuty badawcze”, zgodnie z przepisami, które co do zasady przekształciły jednostki badawczo-rozwojowe w instytuty badawcze (por. art. 49 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące system nauki) do działania w ramach nowego ustroju, określonego ustawą z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych.

- 5) inne biblioteki (ich wykaz określony jest w rozporządzeniu MKiDN w sprawie sposobu zaliczania bibliotek do niektórych bibliotek naukowych oraz ustalenia ich wykazu).

Aby oszacować zakres podmiotów objętych projektowaną regulacją, niezbędne jest wydzielenie z powyższej grupy bibliotek, dla których organizatorem jest instytucja zobowiązana do udostępniania informacji sektora publicznego w myśl projektowanej regulacji. Będą to: biblioteki PAN, biblioteki instytutów badawczych, biblioteki uczelni publicznych oraz inne biblioteki, dla których organizatorem jest instytucja publiczna.

Odnosnie ostatniej kategorii, lista bibliotek znajduje się w rozporządzeniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie sposobu zaliczania bibliotek do niektórych bibliotek naukowych oraz ustalenia ich wykazu. Rozporządzenie wskazuje 27 takich instytucji. Wśród nich 14 bibliotek to biblioteki publiczne, 11 bibliotek to inne biblioteki prowadzone przez jednostki publiczne, natomiast 2 biblioteki to biblioteki niepubliczne.

Największą trudność metodologiczną sprawia wskazanie wśród wszystkich bibliotek prowadzonych przez uczelnie, tych prowadzonych przez uczelnie publiczne (przywołana statystyka dotyczy zarówno bibliotek głównych, jak i bibliotek wydziałowych). GUS nie prowadzi takiego rozróżnienia. Dlatego, na potrzeby analizy, należy przyjąć pewne założenia. Zgodnie z danymi GUS⁵ w roku akademickim 2011/2012 w Polsce funkcjonowały 453 szkoły wyższe, z tego 132 były uczelniami publicznymi, a 321 uczelniami niepublicznymi. Jednocześnie do uczelni publicznych uczęszczało 72,6% studentów. Dane te wskazują na znacznie większą przeciętną skalę działalności uczelni publicznych niż niepublicznych. Na potrzeby modelu założono, że wszystkie uczelnie niepubliczne mają jedną główną bibliotekę, bez bibliotek wydziałowych. W konsekwencji, liczbę bibliotek naukowych, prowadzonych przez publiczne uczelnie wyższe, szacuje się na 550.

Przy tak zdefiniowanych założeniach, liczbę bibliotek naukowych objętych projektowaną ustawą szacuje się na 749 (Biblioteka Narodowa, 550 bibliotek prowadzonych przez uczelnie publiczne, 68 bibliotek PAN, 105 bibliotek instytutów badawczych, 14 bibliotek publicznych, 11 innych bibliotek naukowych prowadzonych przez inne instytucje zobowiązane).

Podobnie jak w przypadku bibliotek publicznych, także w przypadku bibliotek naukowych, za instytucje duże uznano biblioteki naukowe znajdujące się w wykazie bibliotek uprawnionych do otrzymywania egzemplarzy obowiązkowych poszczególnych rodzajów publikacji. Wśród 23 wszystkich bibliotek uprawnionych aż 19 ma status biblioteki naukowej. Wśród nich 8 to biblioteki o statusie jednocześnie biblioteki naukowej i biblioteki publicznej, a 11 to biblioteki jedynie o statusie bibliotek naukowych.

Biblioteki poza wskazanego grona (bibliotek uprawnionych do otrzymywania egzemplarzy obowiązkowych) zostały zaliczone do instytucji pozostałych.

Tabela 1: Biblioteki naukowe prowadzone przez podmioty objęte projektowaną regulacją

Typ bibliotek	Szacowana liczba bibliotek w grupie
Biblioteka Narodowa	1
Biblioteki uczelni publicznych	550
Biblioteki PAN	68
Biblioteki instytutów badawczych	105

⁵ GUS, *Szkoły wyższe i ich finanse w 2012 r.*, <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/edukacja/edukacja/szkoły-wyższe-i-ich-finance-w-2012-r-,2,9.html>.

Biblioteki publiczne (inne niż BN)	14
Biblioteki innych instytucji zobowiązanych	11

MUZEA PUBLICZNE

Liczbę muzeów publicznych ustalono na podstawie wykazów Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego⁶. W wykazie muzeów państwowych figuruje 21 instytucji, w wykazie muzeów samorządowych 306 instytucji, a w wykazie muzeów współprowadzonych 15 jednostek (razem 342 podmioty). Szczególne miejsce w polskim systemie muzealnym zajmują jednostki wpisane do Państwowego Rejestru Muzeów. Zgodnie z ustawą z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach, muzea takie powinny m.in. posiadać zbiory o szczególnym znaczeniu dla dziedzictwa kultury oraz charakteryzować się wysokim poziomem merytorycznej działalności.

Wśród wyżej wskazanych muzeów publicznych 119 zostało wpisanych do Państwowego Rejestru Muzeów i te instytucje zostały zakwalifikowane do grupy instytucji dużych. Muzea nienależące do tej grupy (223 instytucje) zostały zaliczone do grupy instytucji pozostałych.

ARCHIWA

W Polsce sieć archiwów państwowych składa się z 34 podmiotów: Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych oraz 33 archiwów podległych (Archiwum Główne Akt Dawnych, Archiwum Akt Nowych, Narodowe Archiwum Cyfrowe, 30 regionalnych archiwów państwowych). Wszystkie te 33 jednostki, z uwagi na szeroką skalę działalności, znaczące i unikalne (nie występujące w innych archiwach) zasoby, zostały zaliczone do grupy instytucji dużych.

INSTYTUCJE BAM PODLEGAJĄCE PROJEKTOWANYM PRZEPISOM – ZESTAWIENIE ZBIORCZE

Łączna szacowana liczba instytucji BAM, które zostaną objęte projektowanymi przepisami, została przedstawiona poniżej. Kategoria bibliotek publicznych i bibliotek naukowych obejmuje 14 jednostek wspólnych (zaliczanych zarówno do bibliotek publicznych, jak i bibliotek naukowych). Podwójne uwzględnienie tych danych w modelu analitycznym powodować będzie zawyżanie prognozy kosztów. Dlatego na potrzeby budowy modelu przygotowano drugie zestawienie, eliminujące z grona bibliotek naukowych biblioteki publiczne.

Tabela 2: Liczba instytucje BAM objęte projektowaną regulacją w podziale na podsektory (dublujące się dane).

Typ instytucji	Szacowana liczba instytucji dużych	Szacowana liczba instytucji pozostałych	Łączna liczba instytucji w grupie
Biblioteki publiczne	12	8100	8112
Biblioteki naukowe	19	730	749
Muzea publiczne	119	223	342
Archiwa państwowe	33	0	33

⁶ Rejestry prowadzone przez Departament Dziedzictwa Kulturowego, <http://bip.mkidn.gov.pl/pages/rejestry-ewidencje-archiwa-wykazy/departament-dziedzictwa-kulturowego.php>.

Tabela 3: Liczba instytucje BAM objęte projektowaną regulacją w podziale na podsektory (wyeliminowano dublowanie się danych – do bibliotek naukowych nie zaliczono bibliotek uwzględnionych w grupie bibliotek publicznych)

Typ instytucji	Szacowana liczba instytucji dużych	Szacowana liczba instytucji pozostałych	Łączna liczba instytucji w grupie
Biblioteki publiczne	12	8100	8112
Biblioteki naukowe	11	723	734
Muzea publiczne	119	223	342
Archiwa państwowe	33	0	33
Razem	175	9046	9221

ZAŁOŻENIA DO PROGNOZY LICZBY WNIOSKÓW O PONOWNE WYKORZYSTYWANIE INFORMACJI SEKTORA PUBLICZNEGO

Do tej pory większość zasobów instytucji BAM, nie podlegało obowiązkom wynikającym z ustawy o dostępie do informacji publicznej zarówno w zakresie udostępniania informacji publicznej, jak i udostępniania ISP do ponownego wykorzystywania. Stąd nie jest możliwe prognozowanie wielkości popytu na podstawie danych historycznych. Konieczne jest w tym przypadku wskazanie najbardziej adekwatnej grupy porównawczej (benchmarku), który pomógłby oszacować potencjalną liczbę wniosków dla tej nowej kategorii podmiotów.

Badanie „Wpływ cyfryzacji na działanie urzędów administracji publicznej w Polsce w 2013 r.”⁷ zawiera dane dotyczące liczby wniosków o udostępnienie informacji publicznej, wpływających do urzędów centralnych i samorządowych w Polsce. W okresie od stycznia do października 2013 r. do urzędów administracji państwowej wpłynęło (średnio na jeden urząd) 98,3 wniosku. W przypadku urzędów administracji samorządowej wskaźnik ten wynosi z kolei 40,6 wniosku. Ekstrapolując wyniki z 10 miesięcy na okres całego roku, można przyjąć, że do urzędu administracji państwowej w 2013 roku wpłynęło ok. 118 wniosków, a do urzędu administracji samorządowej ok. 49 wniosków.

Na potrzeby modelu przyjęto, że punktem wyjścia do szacowania możliwej liczby wniosków o ponowne wykorzystywanie dla dużych instytucji BAM będzie liczba wniosków wpływających do urzędów administracji państwowej, a dla pozostałych instytucji liczba wniosków wpływających do urzędów administracji samorządowej. Jednocześnie specyfika sektora BAM wskazuje, że rozbieżność popytu na zasoby instytucji dużych i popytu na zasoby instytucji pozostałych może być zdecydowanie silniejsza niż ma to miejsce w przypadku wniosków w trybie UDIP. Dlatego przyjęto dodatkowe wskaźniki korygujące model:

- 1) wskaźnik wynoszący 2 dla instytucji dużych. Do tej grupy należą najważniejsze instytucje BAM, o największym potencjale organizacyjnym, dysponujące najbardziej cennymi zasobami. Projektowana ustawa najsilniej wpłynie na ich funkcjonowanie. W przypadku tych instytucji należy oczekiwać największej ilości wniosków o ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. Dlatego przyjęto, że średnia liczba składanych wniosków w takich instytucjach będzie dwukrotnie większa niż średnia liczba wniosków UDIP w instytucjach centralnych;

⁷ PBS na zlecenie MAC, *Wpływ cyfryzacji na działanie urzędów administracji publicznej w Polsce w 2013 r.*, https://mac.gov.pl/files/pbs_mac_cyfryzacja_11122013.pdf.

- 2) wskaźnik wynoszący 0,1 dla instytucji pozostałych. Do tej grupy należą przede wszystkim niewielkie jednostki, o ograniczonym potencjale organizacyjnym. Zasoby tych jednostek mają znacznie mniejsze znaczenie w kontekście ponownego wykorzystania. Większość instytucji w tej grupie stanowią małe gminne biblioteki (w 60% gmin w Polsce liczba pracowników bibliotek nie przekracza pięciu⁸). W przypadku tych instytucji wnioski o ponowne wykorzystywanie powinny mieć raczej charakter incydentalny. Dlatego przyjęto, że średnia liczba składanych wniosków w takich instytucjach będzie dziesięciokrotnie niższa w średnia liczba wniosków UDIP w urzędach administracji samorządowej.

Przy wyżej wskazanych założeniach, **liczbę wniosków o ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w przypadku instytucji dużych szacuje się na 236 na jedną instytucję w ciągu roku, a w przypadku instytucji pozostałych na 5 na jedną instytucję w ciągu roku.** Przyjęto, że liczba wniosków o udostępnienie ISP będzie stała w latach objętych prognozą.

ZAŁOŻENIA DO WYLICZENIA KOSZTU OBSŁUGI JEDNEGO WNIOSKU

Wyliczenie kosztu obsługi jednego wniosku wymaga wyznaczenia dwóch podstawowych współczynników. Pierwszym współczynnikiem jest średnia stawka godzinowa pracownika obsługującego wniosek. Drugim natomiast jest średni czas niezbędny do obsługi jednego wniosku.

Zgodnie z danymi GUS⁹ w 2013 r. przeciętne wynagrodzenie miesięczne w sektorze działalności związanej z kulturą, rozrywką i rekreacją (w sferze budżetowej) wyniosło 3 151,22 zł. Licząc razem z kosztami pracodawcy, średnie miesięczne koszty pracy wyniosły 3 710,24 zł¹⁰. Zakładając, że pracownik sektora przepracowuje średnio miesięcznie 160 godzin, godzinny koszt jego pracy wynosi 23,19 zł. Na potrzeby modelu przyjęto, że średni czas niezbędny do obsługi jednego wniosku wynosi 2 godziny. Taki średni czas przygotowania informacji publicznej na jeden wniosek został ustalony w badaniu ekspertów UKSW *Nadużywanie prawa do informacji publicznej*¹¹.

W konsekwencji, średni koszt obsługi jednego wniosku o ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego szacuje się na 46,38 zł.

MODEL WYLICZAJĄCY KOSZTY OBSŁUGI ADMINISTRACYJNEJ W PERSPEKTYWIE 10-LETNIEJ

Wskazane powyżej dane oraz założenia umożliwiają oszacowanie kosztów administracyjnych udostępniania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w roku bazowym (2014).

Średni roczny koszt obsługi wniosków o ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego dla instytucji dużej szacuje się na 10 954,21zł rocznie. Wskaźnik ten obliczono, mnożąc średni jednostkowy koszt obsługi wniosku przez prognozowaną liczbę wniosków wpływających do instytucji dużej.

Średni roczny koszt obsługi wniosków o ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego dla instytucji należącej do kategorii pozostałe szacuje się na 231,89zł rocznie. Wskaźnik ten obliczono, mnożąc średni jednostkowy koszt obsługi wniosku przez prognozowaną liczbę wniosków wpływających do instytucji pozostałych.

⁸ Obliczenia własne na podstawie danych Banku Danych Lokalnych.

⁹ GUS, *Zatrudnienie i wynagrodzenie w gospodarce narodowej w 2013 r.*, <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/rynek-pracy/zatrudnienie-wynagrodzenie/zatrudnienie-i-wynagrodzenia-w-gospodarce-narodowej-w-2013-r-,1,13.html>.

¹⁰ Obliczenia własne, przyjęto stawkę ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 0,93%, zgodnie z wytycznymi ZUS, dotyczącymi tego typu działalności.

¹¹ Wyniki badania zaprezentowano podczas konferencji naukowej „Jawność i ograniczenia jawności publicznych zasobów informacyjnych”, która odbyła się w dniach 20-22 października w Kazimierzu Dolnym. Pełne wyniki badania, omawiane podczas konferencji, do tej pory nie zostały opublikowane.

Łączne koszty w roku bazowym (2014) dla instytucji BAM szacuje się na ok. 4 013 tys. zł. Obliczono je, mnożąc średni roczny koszt obsługi wniosków dla instytucji dużych i pozostałych przez liczbę tych instytucji. Szczegóły przedstawia poniższa tabela.

Tabela 4: Szacowany koszt obsługi wniosków w podziale na poszczególne podsektory w roku bazowym w tys. PLN.

Typ instytucji	Szacowany koszt instytucji dużych	Szacowany koszt instytucji pozostałych	Łączny koszt instytucji w grupie
Biblioteki publiczne	131	1 878	2 010
Biblioteki naukowe	120	168	288
Muzea publiczne	1 302	52	1 354
Archiwa państwowe	361	0	361
Razem	1 915	2 098	4013

Model zakłada, że w kolejnych latach koszty nie ulegną zmianie (przy założeniu przedstawienia ich w cenach stałych z 2014 r.).

Tabela 5: Prognoza kosztów administracyjnych obsługi wniosków w latach 2015–2024 (w cenach stałych z 2014 r.) w tys. PLN

Rok	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Koszt (w tys. PLN)	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013

PODMIOTY OBJĘTE REGULACJĄ WEDŁUG SEKTORÓW

Projekt regulacji oddziałuje przede wszystkim na inne jednostki sektora finansów publicznych – państwowe i samorządowe osoby prawne zaliczane do sektora finansów publicznych. Są nimi biblioteki oraz muzea działające w formie państwowych lub samorządowych instytucji kultury, a także te spośród bibliotek naukowych, które funkcjonują w ramach uczelni publicznych i Państwowej Akademii Nauk oraz tworzonych przez nią jednostek organizacyjnych. Powyższe jednostki organizacyjne są wyodrębnione z budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Podstawą działalności każdego z takich podmiotów sektora finansów publicznych jest roczny plan finansowy obejmujący przychody i koszty. Wśród przychodów znajdują się środki finansowe otrzymane z budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego, ale również przychody własne, wypracowane w związku z prowadzoną działalnością (np. odpłatnym udostępnieniem zasobów kultury, za wykonaną reprodukcję kserograficzną czy z tytułu dzierżawy pomieszczeń). UFP dopuszcza w art. 52 ust. 2 pkt 2 zwiększenie kosztów takiego podmiotu, jeżeli zrealizował on przychody wyższe od prognozowanych, a zwiększenie kosztów nie spowoduje zwiększenia dotacji z budżetu lub zwiększenia planowanego stanu zobowiązań.

Znacznie mniej liczną grupę podmiotów, na którą będą oddziaływać proponowane rozwiązania są działające w formie państwowych jednostek budżetowych archiwa państwowe, a także te spośród bibliotek naukowych, które prowadzą działalność w ramach tej formy organizacyjno-prawnej sektora finansów publicznych. Do grupy tych podmiotów należą: archiwa państwowe oraz wybrane biblioteki naukowe (Centralna Biblioteka Wojskowa, Główna

Biblioteka Komunikacyjna, Biblioteka Sejmowa, Centralna Biblioteka Statystyczna oraz Główna Biblioteka Pracy i Zabezpieczenia Społecznego). Państwowe jednostki budżetowe nie posiadają osobowości prawnej. Są w całości objęte budżetem państwa: pokrywają swoje wydatki bezpośrednio z budżetu państwa, a pobrane dochody odprowadzają na rachunek dochodów budżetu państwa (art. 11 ust. 1 UFP). Oznacza to, że dochody pozyskane dzięki prowadzonej działalności nie mogą być wykorzystane do pokrycia ich wydatków. Wydatki państwowych jednostek budżetowych stanowią nieprzekraczalny limit (art. 52 ust. 1 pkt 2 UFP) i mogą ulec zwiększeniu tylko w sytuacji, w której właściwy im dysponent budżetu państwa zwiększy limit wydatków, przyznając dodatkowe środki.

Dodatkowo, wśród podmiotów objętych regulacją jest jedna instytucja, finansowana bezpośrednio z budżetu JST- Pedagogiczna Biblioteka Wojewódzka im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, będąca jednostką budżetową województwa małopolskiego.

Projekt wpływa również na inne instytucje BAM, nieobjęte ustawą o finansach publicznych. Dotyczy to przede wszystkim tych spośród instytutów badawczych, w obrębie których funkcjonują biblioteki naukowe. Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 14 UFP instytuty te nie są zaliczane do sektora finansów publicznych. W myśl ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, posiadają one osobowość prawną i mogą pozyskiwać przychody własne z prowadzonej działalności, a także otrzymywać m.in. dotacje budżetowe.

Dodatkowo, projektowana regulacja swoim zasięgiem obejmuje także Centralną Bibliotekę Narodowego Banku Polskiego, wchodzącą w skład struktury banku centralnego. NBP, podobnie jak instytuty badawcze, nie należy do sektora finansów publicznych.

Tabela 5: Szacowana liczebność instytucji BAM objętych regulacją w ramach poszczególnych podsektorów sektora publicznego oraz prognozowany roczny koszt w tych podsektorach (w tys. PLN)

Podsektor	Liczba instytucji dużych	Liczba instytucji pozostałych	Liczba instytucji łącznie	Koszt w roku bazowym	Zakres podmiotowy
Budżet państwa	34	4	38	373	Archiwa, biblioteki naukowe działające w ramach państwowych jednostek budżetowych.
Budżet JST	0	1	1	0	Pedagogiczna Biblioteka Wojewódzka im. Hugona Kołłątaja w Krakowie.
Inne jednostki SFP	141	8935	8976	3 615	Muzea publiczne, biblioteki publiczne, biblioteki prowadzone przez uczelnie publiczne, biblioteki prowadzone przez PAN, inne biblioteki naukowe prowadzone w formie instytucji kultury.
Pozostałe jednostki BAM nienależące do sektora finansów publicznych	0	106	106	25	Biblioteki naukowe instytutów badawczych, biblioteka NBP.
Razem	175	9046	9221	4 013	

Tabela 6: Prognozowane koszty administracyjne w okresie 10 lat od wejścia w życie projektu (w tys. PLN w cenach stałych z 2014 r.)

Podsektor	1	2	3	4	5	10	łącznie (1-10)
Budżet państwa	373	373	373	373	373	373	3 731
Budżet JST	0	0	0	0	0	0	2
Inne jednostki SFP	3 615	3 615	3 615	3 615	3 615	3 615	36 152
Pozostałe jednostki BAM nienależące do sektora finansów publicznych	25	25	25	25	25	25	246
Razem	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	40 131

WPŁYW PROJEKTOWANEJ REGULACJI NA DOCHODY INSTYTUCJI BAM

W odniesieniu do zasobów, których dotyczyć będzie wniosek dotyczący ponownego wykorzystania (w tym tych, dla których nie istnieje jeszcze kopia cyfrowa) muzeum będzie mogło odzyskać koszty ponoszone w związku z udostępnieniem poprzez nałożenie opłaty w wysokości kosztów bezpośrednich i dodatkowo doliczając „rozsądny zwrot z inwestycji”.

Taki mechanizm sprawi, że koszty udostępniania powinny być, co do zasady, równoważone wpływami z tego tytułu. Ewentualna nadwyżka kosztów związanych z ponownym wykorzystywaniem ISP nad przychodami będzie pochodną sytuacji, w której po wpłynięciu wniosku o udostępnienie zasobu do ponownego wykorzystania instytucja dokona wyceny a następnie wnioskodawca na tym etapie zrezygnuje. Powstanie zatem koszt, który nie będzie bezpośrednio zrekompensowany. Z drugiej strony jednak, muzea będą mogły pobierać opłaty, przekraczające koszty udostępniania. W konsekwencji, wpływy powinny równoważyć koszty instytucji zobowiązanych.

Tabela 7: Prognozowane dochody z opłat za udostępnienie w okresie 10 lat od wejścia w życie projektu (w tys. PLN w cenach stałych z 2014 r.)

Podsektor	1	2	3	4	5	10	łącznie (1-10)
Budżet państwa	373	373	373	373	373	373	3 730
Budżet JST	0	0	0	0	0	0	2
Inne jednostki SFP	3 615	3 615	3 615	3 615	3 615	3 615	36 152

Pozostałe jednostki BAM nienależące do sektora finansów publicznych	25	25	25	25	25	25	246
Razem	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	4 013	40 131

WPŁYW DIGITALIZACJI NA KOSZTY ADMINISTRACYJNE PONOWNEGO WYKORZYSTYWANIA ISP

Analizując wpływ projektowanych rozwiązań na instytucje BAM, należy pamiętać o postępującej digitalizacji zasobów kulturowych. W miarę udostępniania coraz większej liczby zasobów w formie cyfrowej maleć powinna liczba składanych wniosków o ponowne wykorzystanie i tym samym ograniczane będą koszty związane z obsługą tych wniosków. Przykładowo, wraz z postępującą digitalizacją zasobów będących w posiadaniu Biblioteki Narodowej i z udostępnianiem ich w internecie w ramach Cyfrowej Biblioteki Narodowej Polona (ok. 27 tys. dokumentów w 2009 r., ok. 163 tys., dokumentów w 2013 r.¹²) zmniejsza się liczba odwiedzających ją czytelników (ok. 150 tys. W 2009 r., ok. 103 tys. w 2013 r.¹³).

Dodać należy, że prowadzone prace digitalizacyjne koncentrują się w pierwszej kolejności na zasobach o największej wartości kulturowej i historycznej. Udostępnienie cyfrowych wersji tych zasobów w internecie powinno w dużym stopniu zaspokoić popyt odbiorców i, w konsekwencji, zmniejszyć liczbę składanych do instytucji BAM wniosków o ponowne wykorzystanie ISP.

¹² *Sprawozdanie Biblioteki Narodowej za rok 2013*, Biblioteka Narodowa 2014, s. 100.

¹³ *Ibidem*, s. 70.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Ustawa z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO:	Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego¹

Jedn. red.	Treść przepisu UE	Obowiązek wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu ustawy
Art. 1	Przedmiot i zakres Art. 1. Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalny zestaw reguł określających ponowne wykorzystywanie oraz praktyczne środki ułatwiające ponowne wykorzystywanie istniejących dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego Państw Członkowskich. 2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do: a) dokumentów, których wydawanie jest działalnością leżącą poza zakresem zadań publicznych zainteresowanych organów sektora publicznego określonych prawem lub innymi wiążącymi zasadami w państwie członkowskim lub, w przypadku braku takich zasad, określonych zgodnie z powszechną praktyką administracyjną w zainteresowanym państwie członkowskim, o ile zakres zadań publicznych jest przejrzysty i podlega przeglądowi; b) dokumentów, do których prawa własności intelektualnej należą do osób trzecich; c) dokumentów wyłączonych z dostępu na podstawie systemów dostępu Państw Członkowskich, również ze względu na: – ochronę bezpieczeństwa narodowego (tj. bezpieczeństwa państwa), obronność lub bezpieczeństwo publiczne,	N T	Art. 3	Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego będącej w posiadaniu: 1) jednostek publicznej radiofonii i telewizji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531) oraz Polskiej Agencji Prasowej S.A., 2) państwowych instytucji kultury, samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406, z późn. zm.²⁾), z wyjątkiem muzeów państwowych i muzeów samorządowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987 oraz z 2015 r. poz. 1505), bibliotek publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2012 r. poz. 642 i 908 oraz z 2013 r. poz. 829), a także archiwów tworzących państwową sieć archiwalną oraz innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność archiwalną w zakresie państwowego zasobu archiwalnego w rozumieniu art. 22 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2015 r.

¹⁾ Zmieniona dyrektywą 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającą dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 423 oraz z 2015 r. poz. 337 i 1505.

	– tajemnicę statystyczną, – tajemnicę handlową (np. tajemnica przedsiębiorstwa, zawodowa lub firmowa); ca) dokumentów, do których dostęp jest ograniczony na podstawie systemów dostępu w Państwach Członkowskich, w tym w przypadkach gdy obywatele lub przedsiębiorstwa muszą wykazać szczególny interes, aby uzyskać dostęp do dokumentów; cb) części dokumentów zawierających wyłącznie logo, herby i oznaczenia; cc) dokumentów wyłączonych z dostępu lub do których dostęp jest ograniczony na podstawie systemów dostępu z powodu ochrony danych osobowych, a także części dokumentów dostępnych na podstawie tych systemów, które to części zawierają dane osobowe, których ponowne wykorzystywanie zostało określone w przepisach jako niezgodne z prawem dotyczącym ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych; d) dokumenty będące w posiadaniu publicznych nadawców radiowych i ich filii, a także innych organów lub ich filii wypełniających zadania publicznej rozgłośni radiowej; e) dokumentów będących w posiadaniu instytucji edukacyjnych i badawczych, w tym organizacje ustanowione w celu przekazywania wyników badań, szkoły i uniwersytety, z wyłączeniem bibliotek uniwersyteckich oraz; f) dokumentów będących w posiadaniu instytucji kulturalnych innych niż biblioteki, muzea i archiwa. 3. Niniejsza dyrektywa opiera się na systemach dostępu obowiązujących w Państwach Członkowskich i pozostaje bez uszczerbku dla tych systemów.			poz. 1446), zwanych dalej „archiwami”, szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2014 r. poz. 1620 oraz z 2015 r. poz. 249 i 1268), z wyjątkiem bibliotek naukowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach, 4) bibliotek naukowych, których organizatorami nie są jednostki sektora publicznego, 5) podmiotów, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.³⁾) - chyba że informacja ta stanowi informację publiczną podlegającą udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej. Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego: 1) przekazywanych między podmiotami wykonującymi zadania publiczne, w celu realizacji zadań określonych prawem; 2) których udostępnianie lub przekazanie zostało uzależnione od wykazania interesu prawnego lub faktycznego na podstawie odrębnych przepisów. Art. 6. 1. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. 2. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa. 3. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w
--	---	--	--	---

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1705, z 2010 r. Nr 44, poz. 250, Nr 54, poz. 320, Nr 127, poz. 857 i Nr 148, poz. 991, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 139, poz. 814, Nr 149, poz. 887 i Nr 205, poz. 1206, z 2012 r. poz. 941 i 979, z 2013 r. poz. 87, 827, 1191, 1265, 1317 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 290, 538, 598, 642, 811, 1146, 1198 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 357, 1045, 1240, 1418, 1607, 1629 i 1640.

	4. Niniejsza dyrektywa pozostawia nienaruszony i w żaden sposób nie wpływa na poziom ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych zgodnie z przepisami Unii i prawa krajowego, w szczególności nie zmienia zobowiązań i praw określonych w dyrektywie 95/46/WE. 5. Nałożone niniejszą dyrektywą zobowiązania stosuje się tylko wtedy, kiedy są zgodne z przepisami umów międzynarodowych w sprawie ochrony praw własności intelektualnej, w szczególności Konwencji berneńskiej i Porozumienia TRIPS.			zakresie informacji będących informacjami sektora publicznego, do których dostęp jest ograniczony na podstawie innych ustaw. Przepis ust. 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio. 4. Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji sektora publicznego: 1) których wytwarzanie przez podmioty zobowiązane nie należy do zakresu ich zadań publicznych określonych prawem; 2) powiązanych z obiektami będącymi depozytami znajdującymi się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, o ile ich właściciele umownie wyłączyli możliwość ich udostępniania lub przekazywania w całości lub w określonym zakresie; 3) do których prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.⁴⁾), prawa do baz danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.⁵⁾), prawa do odmian roślin w rozumieniu ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z późn. zm.⁶⁾), prawa własności przemysłowej w rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1410 oraz z 2015 r. poz. 1266, 1505 i 1615) lub prawa własności przemysłowej podlegającego ochronie na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej, przysługują podmiotom innym niż podmioty zobowiązane; 4) będących w posiadaniu muzeów państwowych, muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, bibliotek naukowych lub archiwów, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych były podmioty inne niż podmioty zobowiązane, a czas trwania tych praw nie wygasł.
Art. 2	Definicje Art. 2. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje: 1) „organ sektora publicznego” oznacza państwowe, regionalne lub lokalne władze, podmioty prawa publicznego oraz stowarzyszenia utworzone przez jedną lub kilka takich władz albo jeden lub kilka takich podmiotów prawa publicznego;	T	Art. 2 ust. 3	3. Podmiotami, które udostępniają lub przekazują informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, zwanymi dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są: 1) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.); 2) inne niż określone w pkt 1 państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej; 3) inne niż określone w pkt 1 osoby prawne, utworzone w szczególnym

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 152, poz. 1016 oraz z 2015 r. poz. 932, 994, 1639 i 1923.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 176, poz. 1238.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 126, poz. 877, z 2007 r. Nr 99, poz. 662, z 2011 r. Nr 186, poz. 1099 oraz z 2015 r. poz. 1830.

	8) „otwarty standard formalny” oznacza standard określony w formie pisemnej, wyszczególniający specyfikacje wymogów dotyczących sposobu zapewnienia interoperacyjności oprogramowania; 9) „uniwersytet” oznacza jakikolwiek organ sektora publicznego, który oferuje kształcenie na poziomie wyższym zakończone uzyskaniem stopnia naukowego.			2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. ...).
Art. 3	Zasada ogólna Art. 3.1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2, Państwa Członkowskie zapewniają możliwość ponownego wykorzystywania dokumentów, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie zgodnie z art. 1, do celów komercyjnych lub niekomercyjnych zgodnie z warunkami określonymi w rozdziałach III i IV. 2. W przypadku dokumentów, do których prawa własności intelektualnej posiadają biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa, Państwa Członkowskie zapewniają – w sytuacji gdy dozwolone jest ponowne wykorzystywanie takich dokumentów – możliwość ponownego wykorzystywania tych dokumentów do celów komercyjnych lub niekomercyjnych zgodnie z warunkami określonymi w rozdziałach III i IV.	T N	Art. 2 ust. 2; Art. 3 pkt 2; Art. 5	j.w. Art. 5. Każdemu przysługuje prawo do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego: 1) udostępnionych w systemie teleinformatycznym, a w szczególności na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej podmiotu zobowiązanego lub w centralnym repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. ...), zwanym dalej „centralnym repozytorium”; 2) przekazanych na wniosek o ponowne wykorzystywanie lub w innych trybach.
Art. 4	Wymagania stosowane przy przetwarzaniu wniosków o ponowne wykorzystywanie Art.4.1. Organy sektora publicznego przetwarzają, przy wykorzystaniu środków elektronicznych, gdzie jest to możliwe i właściwe, wnioski o ponowne wykorzystywanie i udostępniają dokumenty do ponownego wykorzystywania wnioskodawcy lub jeśli potrzebna jest licencja, przedstawiają wnioskodawcy końcową ofertę licencji w rozsądnym terminie zgodnym z terminami ustanowionymi dla przetwarzania wniosków o dostęp do dokumentów. 2. Jeśli terminy lub inne reguły określające terminowe udostępnianie dokumentów nie zostały ustanowione, organy sektora publicznego przetwarzają wnioski i dostarczają wnioskodawcy dokumenty do ponownego wykorzystywania lub, jeśli potrzebna jest licencja, przedstawiają wnioskodawcy końcową ofertę licencji w terminie nie dłuższym niż 20 dni roboczych od otrzymania wniosku. W przypadku obszernych lub	T	Art. 20 ust. 5 Art. 21 Art. 22 ust. 6.	5. Wniosek o ponowne wykorzystywanie wnosi się w postaci papierowej albo elektronicznej. Art. 21. 1. Rozpatrzenie wniosku o ponowne wykorzystywanie następuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku. 2. Jeżeli wniosek o ponowne wykorzystywanie nie może zostać rozpatrzony w terminie 14 dni, podmiot zobowiązany zawiadamia w tym terminie wnioskodawcę o przyczynach opóźnienia oraz o terminie, w jakim rozpatrzy wniosek, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia tego wniosku. 6. W przypadku odmowy wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego ze względu na prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, prawa do baz danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych, prawa do odmian roślin w rozumieniu ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie

	skomplikowanych zamówień termin ten może być przedłużony o kolejne 20 dni roboczych. W takich przypadkach zawiadamia się wnioskodawcę w ciągu trzech tygodni od otrzymania wniosku wstępnego, że przetwarzanie jego wniosku wymaga więcej czasu. 3. W przypadku decyzji odmownej organy sektora publicznego informują wnioskodawcę o przyczynach odmowy na podstawie odpowiednich przepisów systemu dostępu danego Państwa Członkowskiego lub krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w szczególności art. 1 ust. 2 lit. a) - cc) lub art. 3. Jeśli decyzja odmowna jest oparta na art. 1 ust. 2 lit. b), organ sektora publicznego zamieszcza odniesienie do osoby fizycznej lub prawnej, która jest posiadaczem praw (jeśli jest znana) albo do licencjodawcy, od którego organ sektora publicznego uzyskał dany materiał. Do zamieszczenia takiego odniesienia nie są zobowiązane biblioteki, w tym biblioteki uniwersyteckie, muzea i archiwa. 4. Każda decyzja dotycząca ponownego wykorzystywania zawiera odniesienie do środków odwoławczych na wypadek gdyby wnioskodawca chciał odwołać się od decyzji. Środki odwoławcze obejmują możliwość przeglądu przez bezstronny organ odwoławczy posiadający odpowiednią wiedzę specjalistyczną, taki jak krajowy organ ochrony konkurencji, krajowy organ regulujący dostęp do dokumentów lub krajowy organ sądowy, którego decyzje są wiążące dla danego organu sektora publicznego. 5. Spełniania wymagań niniejszego artykułu nie wymaga się od organów sektora publicznego objętych art. 1 ust. 2 lit. d), e) i f).			prawnej odmian roślin, prawa własności przemysłowej w rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej lub prawa własności przemysłowej podlegającego ochronie na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej, przysługujące podmiotom innym niż podmioty zobowiązane, podmiot zobowiązany wskazuje osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która posiada prawa własności intelektualnej, jeżeli jest znana, albo licencjodawcę, od którego podmiot zobowiązany uzyskał dany przedmiot praw własności intelektualnej. Przepisu nie stosuje do podmiotów zobowiązanych będących muzeami państwowymi, muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi, bibliotekami naukowymi lub archiwami. 1. W zakresie nieuregulowanym ustawą do decyzji o odmowie wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego oraz do decyzji o warunkach ponownego wykorzystywania lub o wysokości opłat za ponowne wykorzystywanie stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁷⁾).
Art. 5	Dostępne formaty Art.5.1. Organy sektora publicznego udostępniają swoje dokumenty w jakimkolwiek istniejącym formacie lub języku, a jeżeli jest to możliwe i w stosownych przypadkach – w formacie otwartym przeznaczonym do odczytu komputerowego wraz z metadanymi. W miarę możliwości format i metadane powinny być zgodne z otwartymi standardami formalnymi. 2. Ust. 1 nie zobowiązuje organów sektora publicznego do tworzenia lub dostosowywania dokumentów ani do dostarczania wyciągów z dokumentów, aby zapewnić zgodność z przepisami tego ustępu, w przypadku gdy wymagałoby to nieproporcjonalnie	T	Art. 10.	Art. 10. 1. Podmioty zobowiązane, które udostępniają lub przekazują informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania z użyciem systemów teleinformatycznych, są obowiązane do stosowania formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, umożliwiających odczyt maszynowy, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. ...). 2. Podmioty zobowiązane nie są obowiązane do tworzenia informacji sektora publicznego, ich przetwarzania w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie oraz sporządzania z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych

⁷ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211, 702 i 1274.

	dużego wysiłku, wykraczającego poza prostą czynność. 3. Na podstawie niniejszej dyrektywy od organów sektora publicznego nie można wymagać kontynuowania tworzenia i przechowywania określonego typu dokumentów w celu ponownego ich wykorzystywania przez organizację sektora prywatnego lub publicznego.			działań przekraczających proste czynności.
Art. 6	Zasady regulujące pobieranie opłat Art. 6.1. Jeżeli z tytułu ponownego wykorzystywania dokumentów pobierane są opłaty, ich wysokość ograniczona jest do kosztów krańcowych poniesionych w związku z ich reprodukowaniem, udostępnianiem i rozpowszechnianiem. 2. Ust. 1 nie ma zastosowania do: a) organów sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych; b) w drodze wyjątku, dokumentów, których gromadzenie, produkowanie, reprodukowanie i rozpowszechnianie wymaga od zainteresowanych organów sektora publicznego ponoszenia kosztów i uzyskiwania dochodów wystarczających na pokrycie znacznej części tych kosztów. Wymogi te są określone prawem lub innymi wiążącymi zasadami w Państwie Członkowskim. W przypadku braku takich zasad wymogi określa się zgodnie z powszechną praktyką administracyjną w Państwie Członkowskim; c) bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów i archiwów. 3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a) i b), zainteresowane organy sektora publicznego obliczają łączne opłaty na podstawie obiektywnych, przejrzystych i sprawdzalnych kryteriów, które zostaną określone przez Państwa Członkowskie. Całkowity dochód tych organów z wydawania dokumentów i zezwalania na ich ponowne wykorzystywanie we właściwym okresie obrachunkowym nie może przekraczać kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji. Opłaty są obliczane zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi wobec danego organu sektora publicznego. 4. Jeżeli opłaty pobierane są przez organy sektora	T	Art. 15-19.	Art. 15. Informacje sektora publicznego udostępnia się lub przekazuje w celu ich ponownego wykorzystywania bezpłatnie. Art. 16. 1. Podmiot zobowiązany może nałożyć opłatę za ponowne wykorzystywanie, jeżeli przygotowanie lub przekazanie informacji w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie wymaga poniesienia dodatkowych kosztów. 2. Ustalając wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się koszty przygotowania lub przekazania informacji sektora publicznego w określony sposób i w określonej formie oraz inne czynniki, jakie będą brane pod uwagę przy nietypowych wnioskach o ponowne wykorzystywanie, które mogą mieć wpływ w szczególności na koszt lub czas przygotowania lub przekazania informacji. Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu przygotowania lub przekazania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w określony sposób i w określonej formie. Art. 17. 1. Podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi w przypadku udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym mogą nałożyć opłaty wyższe niż określone w art. 16. 2. Ustalając wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się koszty gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy tych kosztów wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji, jednak nie wyższym niż 5 punktów procentowych powyżej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego. 3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi, biorąc pod uwagę koszty oraz rozsądny zwrot z inwestycji, o których mowa w ust. 2. Art. 18. Podmiot zobowiązany umożliwiając ponowne wykorzystywanie, w sposób stały i bezpośredni w czasie rzeczywistym, informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w jego

	publicznego, o których mowa w ust. 2 lit. c), całkowity dochód z wydawania i zezwalania na ponowne wykorzystywanie dokumentów we właściwym okresie obrachunkowym nie może przekraczać kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji. Opłaty są obliczane zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi wobec danego organu sektora publicznego.			systemie teleinformatycznym, może nałożyć opłatę za ponowne wykorzystywanie, uwzględniając koszty wynikające z dostosowania systemu teleinformatycznego oraz warunków technicznych i organizacyjnych do realizacji wniosku o ponowne wykorzystywanie. Art. 19. Podmiot zobowiązany wskazuje, na żądanie wnioskodawcy, sposób obliczenia opłat za ponowne wykorzystywanie w odniesieniu do złożonego przez wnioskodawcę wniosku o ponowne wykorzystywanie.
Art. 7	Przejrzystość Art.7.1. W przypadku opłat standardowych za ponowne wykorzystywanie dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego wszelkie mające zastosowanie warunki i faktyczne kwoty opłat, w tym podstawa obliczania tych opłat, są ustanawiane z wyprzedzeniem i publikowane – jeżeli jest to możliwe i w stosownych przypadkach – przy wykorzystaniu środków elektronicznych. 2. W przypadku opłat za ponowne wykorzystywanie innych niż te, o których mowa w ust. 1, dany organ sektora publicznego wskazuje z góry, jakie czynniki są brane pod uwagę przy obliczaniu tych opłat. Dany organ sektora publicznego wskazuje, na żądanie, sposób obliczenia tych opłat w odniesieniu do konkretnego wniosku o ponowne wykorzystywanie. 3. Wymogi, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. b), są ustanawiane z wyprzedzeniem przez Państwa Członkowskie. Są one publikowane – jeżeli jest to możliwe i w stosownych przypadkach – przy wykorzystaniu środków elektronicznych. 4. Organy sektora publicznego zapewniają, aby wnioskujący o ponowne wykorzystywanie dokumentów byli informowani o dostępnych środkach odwoławczych od decyzji lub praktyk, które ich dotyczą.	T	Art. 11	Jw.
Art. 8	Licencje 1. Organ sektora publicznego może zezwolić na ponowne wykorzystywanie bez żadnych warunków lub może określić warunki, w uzasadnionych przypadkach w ramach licencji. Warunki te nie ograniczają niepotrzebnie możliwości ponownego wykorzystywania i nie są stosowane do ograniczania konkurencji. 2. W państwach członkowskich, w których stosowane są licencje, państwa członkowskie zapewniają, że licencje standardowe a	T	Art. 11 ust. 1 pkt 1	1) warunki ponownego wykorzystywania, jeżeli zostały przez niego określone;

	ponowne wykorzystywanie dokumentów sektora publicznego, które można dostosować do określonych wniosków o licencje, są dostępne w formacie cyfrowym i mogą być przetwarzane elektronicznie. Państwa Członkowskie zachęcają wszystkie organy sektora publicznego do stosowania licencji standardowych.		Art. 12-14.	Art. 12. 1. Informacje sektora publicznego udostępnia się lub przekazuje w celu ich ponownego wykorzystywania bezwarunkowo. 2. Podmiot zobowiązany określa warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, spełniających cechy utworu lub przedmiotu praw pokrewnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych lub stanowiących bazę danych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych, do których przysługują mu autorskie prawa majątkowe lub prawa pokrewne. Podmiot zobowiązany określa warunek ponownego wykorzystywania w szczególności dotyczący obowiązku poinformowania o nazwisku, imieniu lub pseudonimie twórcy lub artysty wykonawcy, jeżeli jest znany. 3. Podmiot zobowiązany może określić warunki ponownego wykorzystywania w przypadkach innych niż określone w ust. 2. Art. 13. 1. Warunki ponownego wykorzystywania mogą dotyczyć: 1) obowiązku poinformowania o źródle, czasie wytworzenia i pozyskania informacji od podmiotu zobowiązanego; 2) obowiązku poinformowania o przetworzeniu informacji ponownie wykorzystywanej; 3) zakresu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za udostępniane lub przekazywane informacje. 2. Podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi, muzeami samorządowymi, bibliotekami publicznymi, bibliotekami naukowymi lub archiwami mogą określać inne niż wymienione w ust. 1 warunki ponownego wykorzystywania ograniczające wykorzystywanie informacji sektora publicznego: 1) w działalności komercyjnej lub na określonych polach eksploatacji, jeżeli dotyczą zbiorów o charakterze martyrologicznym oraz zawierają godło, barwy i hymn Rzeczypospolitej Polskiej, a także herby, reprodukcje orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub oznak wojskowych bądź innych odznaczeń; 2) do działalności niekomercyjnej, jeżeli są powiązane z obiektami objętymi roszczeniami osób trzecich lub niebędącymi własnością podmiotu zobowiązanego. Art. 14. Określenie warunków ponownego wykorzystywania nie może w sposób nieuzasadniony ograniczać możliwości ponownego wykorzystywania.
--	---	--	--------------------	---

Art. 9	Rozwiązania praktyczne Art. 9 Państwa członkowskie wprowadzają rozwiązania praktyczne ułatwiające wyszukiwanie dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystywania, takie jak wykazy aktywów głównych dokumentów wraz z odpowiednimi metadanymi, dostępne – jeżeli jest to możliwe i w stosownych przypadkach – w internecie i w formatach przeznaczonych do odczytu komputerowego, oraz portale połączone z wykazami aktywów. W miarę możliwości Państwa Członkowskie ułatwiają wielojęzyczne wyszukiwanie dokumentów.	N	Art. 5 pkt 1 Art. 11 ust. 3	1) udostępnionych w systemie teleinformatycznym, a w szczególności na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej podmiotu zobowiązanego lub w centralnym repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. ...), zwanym dalej „centralnym repozytorium”; 3. Podmiot zobowiązany, który udostępnia informacje sektora publicznego w centralnym repozytorium lub w sposób określony w ust. 1 lub 2 informuje również o dostępności tych informacji w celu ponownego wykorzystywania.
Art. 10	Brak dyskryminacji Art. 10.1. Żadne stosowane warunki ponownego wykorzystywania dokumentów nie mogą dyskryminować porównywalnych kategorii ponownego wykorzystywania. 2. Jeśli dokumenty są ponownie wykorzystywane przez organ sektora publicznego jako materiał wejściowy służący jego działalności komercyjnej leżącej poza zakresem jego zadań publicznych, przy dostarczaniu dokumentów przeznaczonych do tej działalności stosuje się takie same opłaty i inne warunki, jakie stosuje się w odniesieniu do innych użytkowników.	T	Art. 8	Art. 8. 1. Podmiot zobowiązany udostępnia lub przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania w porównywalnych sytuacjach na takich samych warunkach. 2. W przypadku gdy ponowne wykorzystywanie jest dokonywane przez użytkowników będących podmiotami wykonującymi zadania publiczne w ramach działalności wykraczającej poza realizację takich zadań, warunki ponownego wykorzystywania lub opłaty za ponowne wykorzystywanie określa się na takich samych zasadach jak w przypadku innych użytkowników.
Art. 11	Zakaz umów o wyłączności Art.11.1. Ponowne wykorzystywanie dokumentów jest otwarte dla wszystkich potencjalnych uczestników rynku, nawet jeśli jeden lub kilku jego uczestników już wykorzystuje oparte na tych dokumentach produkty o wartości dodanej. Kontrakty i inne umowy między organami sektora publicznego będącymi w posiadaniu dokumentów i stronami trzecimi nie mogą udzielać praw wyłącznych. 2. Jednakże jeśli prawo wyłączne jest konieczne do dostarczania usług w interesie publicznym, ważność przyczyn uzasadniających przyznanie prawa wyłącznego podlega regularnym przeglądom, i, w każdym przypadku, przeglądu dokonuje się co trzy lata. Umowy o wyłączności zawarte po	T	Art. 9	Art. 9. 1. Podmiot zobowiązany, który udostępnia lub przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania, nie może wprowadzać ograniczenia korzystania z tych informacji przez innych użytkowników. 2. W przypadku gdy prawidłowe wykonywanie zadań publicznych wymaga ograniczenia korzystania z informacji sektora publicznego przez innych użytkowników, podmiot zobowiązany może zawrzeć umowę o udzielenie wyłącznego prawa do korzystania z tej informacji. 3. Umowa o udzielenie wyłącznego prawa do korzystania z informacji sektora publicznego podlega ocenie przez podmiot zobowiązany raz do roku co do dalszego istnienia powodów jej zawarcia. Jeżeli w wyniku oceny podmiot zobowiązany stwierdzi ustanie powodów jej zawarcia, niezwłocznie wypowiada umowę ze skutkiem natychmiastowym.

	wejściu w życie niniejszej dyrektywy są przejrzyste i podane do publicznej wiadomości. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do digitalizacji zasobów kulturowych. 2a. Niezależnie od ust. 1, jeśli prawo wyłączne dotyczy digitalizacji zasobów kulturowych, okres obowiązywania takiego prawa wyłącznego nie przekracza co do zasady 10 lat. W przypadku gdy okres ten przekracza 10 lat, podlega on przeglądowi w 11. roku oraz następnie, w odpowiednich przypadkach, co siedem lat. Umowy zapewniające prawa wyłączne, o których mowa w akapicie pierwszym są przejrzyste i podawane do publicznej wiadomości. W przypadku gdy istnieje prawo wyłączne, o którym mowa w akapicie pierwszym, w ramach tej umowy zainteresowany organ sektora publicznego otrzymuje bezpłatnie egzemplarz poddanych digitalizacji zasobów kulturowych. Egzemplarz ten jest udostępniany do ponownego wykorzystywania z końcem okresu obowiązywania prawa wyłącznego. 3. Umowy o wyłączność istniejące w dniu 1 lipca 2005 r., niekwalifikujące się jako wyjątki na mocy ust. 2, wygasają wraz z końcem obowiązywania kontraktu, a w każdym przypadku najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r. 4. Bez uszczerbku dla ust. 3, umowy o wyłączności istniejące w dniu 17 lipca 2013 r., niekwalifikujące się jako wyjątki na mocy ust. 2 i 2a, wygasają wraz z końcem obowiązywania kontraktu, a w każdym przypadku najpóźniej w dniu 18 lipca 2043 r.		Art. 11 ust. 1 pkt 5 Art. 36 ust. 2	5) umowę o udzielenie wyłącznego prawa do korzystania z informacji sektora publicznego, powody jej zawarcia oraz wyniki oceny tej umowy, o ile taka umowa została zawarta. Postanowienia umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niezgodne z art. 9 ust. 2, wygasają wraz z końcem okresu ich obowiązywania, nie później jednak niż w dniu 18 lipca 2043 r.
Art. 12	Wykonanie Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 2005 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.	N		
Art. 13	Przegląd 1. Komisja przeprowadza przegląd stosowania niniejszej	N		

	dyrektywy przed dniem 18 lipca 2018 r. i przekazuje wyniki tego przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi propozycjami zmian niniejszej dyrektywy. 2. Co 3 lata Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie na temat dostępności informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania, warunków ich udostępniania oraz praktyk w zakresie środków odwoławczych. Na podstawie tego sprawozdania, które zostaje podane do publicznej wiadomości, Państwa Członkowskie przeprowadzają przegląd stosowania art. 6, w szczególności w zakresie pobierania opłat przekraczających koszty krańcowe. 3. Przegląd, o którym mowa w ust. 1, dotyczy w szczególności zakresu i skutków niniejszej dyrektywy, w tym rozmiarów wzrostu ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego, skutków zasad stosowanych do pobierania opłat oraz ponownego wykorzystywania urzędowych tekstów natury prawnej i administracyjnej, interakcji między przepisami w zakresie ochrony danych a możliwościami ponownego wykorzystywania, jak również dalszych możliwości poprawy prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i rozwoju europejskiego sektora treści cyfrowych.			
Art. 14	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.	N		
Art. 15	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.	N		
Art. 2 dyrektywy 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywani	Transpozycja Art. 2.1. Do dnia 18 lipca 2015 r. Państwa Członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają one o tym Komisję. Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 18 lipca 2015 r. 2. Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy	N		

a informacji sektora publicznego	ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez Państwa Członkowskie.			
Art. 3 Dyrektywy 2013/37/UE	Wejście w życie Art. 3 Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.	N		
Art. 4 dyrektywy 2013/37/UE	Adresaci dyrektywy Art. 4 Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.	N		

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Ustawa z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego
------------------------	--

Jedn. red.	Treść przepisu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia
Art. 20 ust. 2	2. Wniosek o ponowne wykorzystywanie może dotyczyć umożliwienia, przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, ponownego wykorzystywania, w sposób stały i bezpośredni w czasie rzeczywistym, informacji sektora publicznego gromadzonych i przechowywanych w systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego.	Projektowane przepisy będą ułatwiały przedsiębiorcom wykorzystywanie informacji sektora publicznego charakteryzujących się dużą dynamiką i zmiennością. Każdorazowe wnioskowanie o takie informacje i oczekiwanie na odpowiedź podmiotu zobowiązanego może utrudniać tworzenie usług i produktów opartych o informacje, które szybko ulegają dezaktualizacji. Niemniej będzie to rozwiązanie fakultatywne dla podmiotów zobowiązanych.
Art. 23	Art. 23. 1. Podmiot zobowiązany po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 2: 1) składa ofertę zawierającą warunki ponownego wykorzystywania lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie, przy czym od oferty nie przysługuje sprzeciw; 2) informuje wnioskodawcę o braku możliwości ponownego wykorzystywania w sposób wskazany we wniosku; 3) odmawia, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego; przepisy art. 22 ust. 4 i 6 stosuje się. 2. Wnioskodawca w terminie 14 dni od dnia otrzymania oferty zawiadamia podmiot zobowiązany o przyjęciu oferty. Przepis art. 22 ust. 2 zdanie drugie stosuje się.	
Art. 25	Art. 25. W ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2015 r. poz. 1446) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 16: a) uchyla się ust. 1, b) ust. 2a otrzymuje brzmienie: „2a. Archiwa państwowe wykonują usługi archiwalne w zakresie wyszukiwania informacji i danych zawartych w materiałach archiwalnych, przetwarzania tych informacji i danych, a także sporządzania wyciągów, wypisów, odpisów albo odwzorowań wizualnych bądź dźwiękowych tych materiałów, włącznie z metadanymi odwzorowań cyfrowych.”;	Projektowane przepisy określają zasady dostępu do materiałów archiwalnych i są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania zasad ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. Projektowana ustawa ustanawia zasadę, zgodnie z którą przepisy ustawy nie naruszają prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania oraz innych ustaw określających zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego. Zasady dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego regulują przepisy szczegółowe.

2) po art. 16 dodaje się art. 16a-16e: „Art. 16a. 1. Każdemu przysługuje prawo dostępu do materiałów archiwalnych. 2. Archiwa i inne jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 22, zwane dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są obowiązane udostępniać: 1) materiały archiwalne w oryginale, w szczególności w ich pierwotnej wersji językowej lub w pierwotnym formacie plików cyfrowych, bądź w postaci lub w formacie nadanych przez podmiot zobowiązany w celu długotrwałego przechowywania i odczytu treści tych materiałów; 2) reprodukcje materiałów archiwalnych. 3. Podmioty zobowiązane mogą również udostępniać materiały archiwalne niestanowiące państwowego zasobu archiwalnego, jeżeli możliwość udostępniania nie została wyłączona. 4. Korzystanie z materiałów archiwalnych służy w szczególności: 1) celom poznawczym, w tym związanym z badaniami naukowymi albo zaspokajaniem osobistych potrzeb informacyjnych; 2) ponownemu wykorzystaniu treści lub odwzorowań tych materiałów, do celów innych niż te, dla których je wytworzono lub pierwotnie zgromadzono, w tym do celów zarobkowych; 3) uzyskiwaniu, w trybie przepisów odrębnych, które regulują zasady wydawania zaświadczeń, urzędowego potwierdzenia treści przechowywanych materiałów archiwalnych, w postaci ich uwierzytelnionych odwzorowań (odpisów, wypisów, wyciągów i reprodukcji) w oryginalnej wersji językowej, a także w postaci wtórnych dokumentów opisowo prezentujących tę treść lub jej składniki wyróżnione przez wnioskodawcę. Art. 16b. 1. Dostęp do materiałów archiwalnych podlega ograniczeniu: 1) w zakresie i na zasadach określonych w przepisach: a) o ochronie informacji niejawnych, b) o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych; 2) ze względu na ochronę: a) dóbr osobistych, b) danych osobowych; 3) ze względu na potrzebę zachowania integralności składników państwowego zasobu archiwalnego zagrożonego uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą. 2. Materiały archiwalne podlegają udostępnianiu nie wcześniej niż w przypadku: 1) aktów stanu cywilnego lub ksiąg stanu cywilnego, od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło odpowiednio sporządzenie aktu lub zamknięcie księgi, dotyczących: a) urodzeń – po 100 latach, b) małżeństw i zgonów – po 80 latach;	
---	--

	2) indywidualnej dokumentacji medycznej – po 100 latach od sporządzenia ostatniego wpisu; 3) aktów notarialnych i dokumentacji ksiąg wieczystych wraz z urządzeniami ewidencyjnymi – po 70 latach od sporządzenia aktu lub składnika dokumentacji; 4) dokumentacji spraw sądowych i postępowań dochodzeniowych – po 70 latach od uprawomocnienia się orzeczenia lub zakończenia postępowania; 5) ewidencji ludności – po 30 latach od jej wytworzenia; 6) dokumentacji osobowej i płacowej pracodawców – po 50 latach od ustania stosunku pracy. 3. Ograniczeń określonych: 1) w ust. 1 pkt 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany posiada szczególne uprawnienia albo realizuje cele korzystające ze szczególnej ochrony prawnej, które to uprawnienia lub cele są nadrzędne w stosunku do tych ograniczeń; 2) w ust. 2 nie stosuje się do udostępnienia uprawnionym do dostępu do danych zawartych w tych materiałach. Art. 16c. 1. Udostępnianie materiałów archiwalnych jest wolne od opłat. 2. Podmioty zobowiązane nie wykonują autorskich praw majątkowych, które przysługują Skarbowi Państwa, w stosunku do podmiotów, którym udostępniono te materiały. 3. Podmioty zobowiązane nie powinny ograniczać dostępu do materiałów archiwalnych, ponad ograniczenia stosowane w związku z pierwotnym celem ich wytworzenia. 4. Jeśli przepisy odrębne zapewniają szerszy dostęp do materiałów archiwalnych niż wynika z ustawy, zastosowanie mają te przepisy. Art. 16d. 1. Podmioty zobowiązane udostępniają zainteresowanym lub ich upoważnionym przedstawicielom materiały archiwalne przez: 1) umożliwienie osobistego: a) zapoznania się z tymi materiałami, b) utrwalenia ich treści w postaci notatek, wyciągów, wypisów, odpisów albo odwzorowań wizualnych, dźwiękowych lub cyfrowych wraz z ich metadanymi; 2) przekazanie informacji w nich zawartych w postaci reprodukcji tych materiałów albo pisemnej odpowiedzi na zapytanie. 2. Podmioty zobowiązane udostępniają materiały archiwalne w oryginale albo reprodukcje tych materiałów: 1) w dostosowanych do tego celu pomieszczeniach, po pisemnym zgłoszeniu w postaci papierowej lub elektronicznej; 2) za pośrednictwem systemów teleinformatycznych wraz z metadanymi reprodukcji. 3. Jeżeli czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, mogłyby zakłócić innym zainteresowanym dostęp do materiałów archiwalnych, ich wykonywanie odbywa się na podstawie	
--	--	--

	porozumienia między zainteresowanym i podmiotem zobowiązanym. Art. 16e. 1. W przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że występują ograniczenia dostępu do materiałów archiwalnych, podmiot zobowiązany wszczyna postępowanie w sprawie odmowy dostępu do tych materiałów. 2. Podmiot zobowiązany wydaje decyzję w sprawie: 1) całkowitej albo częściowej odmowy dostępu do materiałów archiwalnych albo 2) umorzenia postępowania w przypadku: a) o którym mowa w art. 16b ust. 3 pkt 1, b) gdy nie zachodzą ograniczenia dostępu do materiałów archiwalnych. 3. Do postępowania w sprawie odmowy dostępu do materiałów archiwalnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.¹⁾), z tym że decyzje wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.”; 3) w art. 17 uchyla się ust. 1, 1a i 2.	
Art. 31	Art. 31. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058) wprowadza się następujące zmiany: 1) uchyla się odnośnik nr 1 do ustawy; 2) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.”; 3) uchyla się art. 2a; 4) w art. 9a: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Informacje publiczne o szczególnym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, które ze względu na sposób przechowywania i udostępniania pozwalają na ich ponowne wykorzystywanie w rozumieniu ustawy z dnia 2015 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...), w sposób użyteczny i efektywny, stanowią zbiór, zwany dalej „zasobem informacyjnym”, i są udostępniane w centralnym repozytorium.”; b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Do przekazania, w celu udostępnienia w centralnym	Centralne repozytorium informacji publicznej to bezwnioskowy tryb udostępniania informacji publicznych w celu ponownego wykorzystywania. Wpisuje się w rozwiązania praktyczne ułatwiające ponowne wykorzystywanie, o których mowa w dyrektywie. Zmiany mają na celu ułatwienie pozyskiwania informacji w celu ponownego wykorzystywania.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211, 702 i 1274.

	repozytorium, posiadanych zasobów informacyjnych oraz metadanych opisujących ich strukturę są obowiązane:”, c) w ust. 2b w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) systematycznego weryfikowania i aktualizowania zasobów informacyjnych oraz metadanych udostępnionych w centralnym repozytorium.”, d) w ust. 3: – pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) sposób przekazania, o którym mowa w ust. 2, mając na względzie posiadaną przez ten podmiot infrastrukturę teleinformatyczną umożliwiającą gromadzenie w niej informacji publicznych oraz ich udostępnianie, a także możliwości techniczne przechowywania tych informacji w centralnym repozytorium;”, – pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) o ile uzna za celowe, dodatkowe wymagania techniczne opracowania zasobu informacyjnego oraz dodatkowy zestaw elementów metadanych, innych niż określone w przepisach wydanych na podstawie art. 9b ust. 6, mając na względzie sposób koordynacji informacji stanowiących zasób informacyjny, ułatwiające jego wyszukiwanie w sposób określony w art. 9b ust. 2, kontrolę, długotrwale przechowywanie i zarządzanie, oraz możliwość jak najszerzego ponownego wykorzystywania informacji publicznych i ich maszynowego odczytu; 5) po art. 9b dodaje się art. 9c w brzmieniu: „Art. 9c. 1. W centralnym repozytorium mogą być udostępniane zasoby informacyjne oraz metadane inne niż wskazane w przepisach wydanych na podstawie art. 9a ust. 3, przez podmioty określone w art. 4. 2. Zasoby informacyjne oraz metadane udostępnione w centralnym repozytorium na podstawie ust. 1 są systematycznie weryfikowane i aktualizowane przez podmioty je udostępniające. 3. Do podmiotów oraz zasobów informacyjnych określonych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 9b ust. 6. 4. Minister właściwy do spraw informatyzacji może usunąć z centralnego repozytorium zasoby informacyjne, które nie posiadają szczególnego znaczenia dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego.”; 6) uchyla się rozdział 2a.	
--	---	--

Art. 28	Art. 28. W ustawie z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987 oraz z 2015 r. 1505) wprowadza się następujące zmiany: po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu: 1) w art 25 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W przypadku ustalania i pobierania opłat za czynności, o których mowa w ust. 1, podejmowane w ramach udostępniania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania stosuje się przepisy ustawy z dnia o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2015 r. poz.).”; 2) w art. 25a dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W przypadku ustalania i pobierania opłat za udostępnianie wizerunków muzealiów z wykorzystaniem informatycznych nośników danych jako informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 25 ust. 4.”; 3) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu: „Art. 31a. Dostęp do informacji służących zapewnieniu bezpieczeństwa muzealiom ze względu na ochronę przed zagrożeniem pożarowym, kradzieżą i innego rodzaju niebezpieczeństwem, które grozi zniszczeniem lub utratą zbiorów, podlega ograniczeniu.”	Projektowane przepisy mają charakter kolizyjny. Ich wprowadzenie jest niezbędne dla uniknięcia niejasności interpretacyjnych. Rozstrzygają, które przepisy będą miały zastosowanie w zakresie określania opłat. Ponadto pozwalają muzeom ograniczać dostęp do pewnej kategorii informacji ze względów bezpieczeństwa.

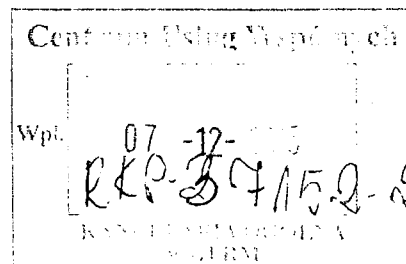
Warszawa, 3 grudnia 2015 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

KPRM

DPUE.920.805.2014/35/mp
dot.: RM-10-80-15 z 02.12.2015 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

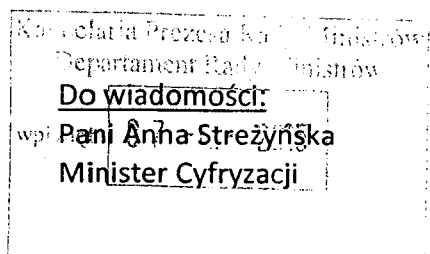
Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ponownym wykorzystywaniu
informacji sektora publicznego, wyrażona przez ministra właściwego do spraw
członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.
Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny, zwane dalej „maksymalnymi stawkami opłat”, nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi.

§ 2. Maksymalne stawki opłat wynoszą w przypadku udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego:

- 1) za pośrednictwem systemu teleinformatycznego – 118 zł za jednorazowe udostępnienie;
- 2) w formie kopii (reprodukcji) cyfrowej – 172 zł za jeden skan lub fotografię cyfrową zapisane na nośniku cyfrowym;
- 3) w formie fotografii:
 - a) za sztukę w formacie nie większym niż 50x60 cm – 168 zł,
 - b) za 1m² w formacie większym niż określony w lit. a – 513 zł;
- 4) w formie papierowej:
 - a) za jedną stronę odbitki lub wydruku kolorowego:
 - w formacie A-4 – 33 zł,
 - w formacie A-3 – 61 zł,
 - b) za jedną stronę odbitki lub wydruku czarno-białego:
 - w formacie A-4 – 25 zł,

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. poz. 1894).

- w formacie A-3 – 45 zł;
- 5) w formie nagrania dźwięku lub obrazu i dźwięku na nośnik cyfrowy – 63 zł za każdą rozpoczętą godzinę nagrania;
- 6) w sposób inny niż określone w pkt 1–5 – 86 zł za każdą rozpoczętą godzinę koniecznej pracy pracownika muzeum.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...

MINISTER

KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

w porozumieniu:

MINISTER CYFRYZACJI

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 3 ustawy z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...).

W dotychczasowym stanie prawnym, stosownie do przepisu art. 23a ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. ...), instytucje kultury i inne podmioty prowadzące działalność kulturalną nie były zobligowane do udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego w celu ich ponownego wykorzystywania. Dopiero przepis art. 3 pkt 2 ustawy z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego przewidując, że przepisy tej ustawy nie będą miały zastosowania do informacji sektora publicznego będącej w posiadaniu państwowych lub samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, wprowadził jednocześnie wyjątek od ww. zasady. Wyjątek ten dotyczy zastosowania przepisów ustawy z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego do informacji sektora publicznego będącej w posiadaniu muzeów państwowych lub muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, a także archiwów tworzących państwową sieć archiwalną oraz innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność archiwalną w zakresie państwowego zasobu archiwalnego. W związku z powyższym w dotychczasowym stanie prawnym nie było przepisów, które określałyby maksymalną wysokość stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea.

W projektowanym rozporządzeniu zostały ustalone maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacje te zostały wytworzone, nakładane przez państwowe lub samorządowe muzea. Należy podkreślić, że opłaty te nie dotyczą udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym.

Ustalając maksymalną wysokość stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea dokonano podziału udostępnianej lub przekazywanej informacji sektora publicznego pod względem nośnika, na którym informacja ta jest udostępniana lub przekazywana przez muzeum podmiotowi, który wystąpił o udzielenie lub udostępnienie tej informacji. Wyodrębniono cztery formy przekazywania informacji: w formie informacji teleinformatycznej, w formie kopii cyfrowej utrwalonej na nośniku cyfrowym, w formie fotografii oraz w formie odbitki kserograficznej na papierze. Powyższe wyodrębnienie wynika z faktu, iż informacjami sektora publicznego, które znajdują się w posiadaniu muzeów, są wizerunki muzealiów w rozumieniu art. 25a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 978, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. ...) oraz powiązane z nimi treści powstałe w wyniku realizacji określonych tą ustawą celów tego rodzaju instytucji kultury. Przykładowo można wymienić dokumentację wizualną muzealiów (fotografie, skany), informacje identyfikacyjne muzealiów zawarte w inwentarzach i kartach ewidencyjnych, opisy muzealiów i ich kolekcji sporządzane na potrzeby wystaw stałych i czasowych, komunikaty prasowe dotyczące muzealiów, informacje o wartościach i treściach muzealiów, informacje dotyczące wydarzeń edukacyjnych, działalności wydawniczej i poszczególnych publikacji.

Ustalając maksymalną wysokość stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea uwzględniono koszt nadania informacji formy, w której zostanie ona udostępniona lub przekazana oraz koszty związane z przekazaniem tej informacji podmiotowi, który o jej udostępnienie lub przekazanie wystąpił. Jednocześnie uwzględniono koszty wynikające z gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania oraz ochrony i ustalania praw do udostępnianej lub przekazywanej informacji, co umożliwia przepis art. 17 ust. 2 ustawy z dnia o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Pod uwagę wzięto także, co również umożliwia wspomniany przepis, rozsądny zwrot z inwestycji ustalony na poziomie 6,5%. Wartość ta nie przekracza o 5 punktów procentowych stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego. Stopa referencyjna od dnia 5 marca 2015 r. wynosi 1,50.

Należy podkreślić, że w projekcie zostały określone maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea. Wspomniane instytucje kultury mają jednak możliwość pobierania tego rodzaju opłat o niższej wysokości albo odstąpienia od ich nałożenia.

W związku z tym, że określania maksymalnej wysokości stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe muzea lub samorządowe muzea nie regulują w obecnym stanie prawnym żadne przepisy w projekcie rozporządzenia nie zamieszczono przepisów przejściowych.

W celu kształtowania w muzeach państwowych lub samorządowych stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego przyjęto, iż projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie tej ustawy.

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Regulacje zawarte w projektowanym rozporządzeniu nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), zatem nie podlega ono notyfikacji.

Projektowane rozporządzenie nie musi być przedstawione instytucjom i organom Unii Europejskiej ani Europejskiemu Bankowi Centralnemu celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia w rozumieniu § 27 ust. 4 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie zostanie udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (<http://bip.mkidn.gov.pl>).

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jacek Miler Dyrektor Departamentu Dziedzictwa Kulturowego tel.: 22 42 10 556, fax: 22 826 30 59, e-mail: ddk@mkidn.gov.pl	Data sporządzenia 7 września 2015 r. Źródło: art. 17 ust. 3 ustawy z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia ... o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego wprowadziła możliwość nakładania przez muzea państwowe lub muzea samorządowe opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. Wprowadzenie takiej możliwości spowodowało konieczność określenia maksymalnych stawek tego rodzaju opłat nakładanych przez muzea państwowe lub muzea samorządowe. Jako podmiot, który obowiązany jest określić wysokość maksymalnych stawek wskazany został w upoważnieniu do wydania w tym zakresie aktu wykonawczego, zawartym w przepisie art. 17 ust. 3 wspomnianej ustawy, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projektowanym rozporządzeniu zostały ustalone maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacje te zostały wytworzone, nakładane przez państwowe lub samorządowe muzea. Wspomniane instytucje kultury mają jednak możliwość pobierania tego rodzaju opłat o niższej wysokości albo odstąpienia od ich nałożenia. Należy także podkreślić, że opłaty te nie dotyczą udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z analizy materiałów udostępnionych przez Komisję Europejską wynika, że do tej pory 8 krajów członkowskich implementowało Dyrektywę 2013/37/UE, tj.: Wielka Brytania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Szwecja, Austria, Dania i Holandia. Wielka Brytania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Szwecja i Austria implementowały Dyrektywę wprost. W Szwecji wprowadzono specjalny wyjątek dla BAM, ale bez dodatkowych kosztów ochrony i ustalenia praw, natomiast w Holandii – specjalny wyjątek tylko dla bibliotek i muzeów, a w Danii nie przewidziano specjalnych wyjątków dla BAM.

Wielka Brytania:

2015 No. 1415 PUBLIC SECTOR INFORMATION. The Re-use of Public Sector Information Regulations 2015

Zasady regulujące obliczanie opłat w odniesieniu m.in. do muzeów zostały określone w pkt 15 paragrafie 7, w związku z paragrafem 3(c), 8 i 11 ww. aktu prawnego. W odniesieniu do zasad regulujących pobieranie opłat ustawodawca ustanawia, że w każdym przypadku w odniesieniu m.in. do muzeów całkowity przychód z wydawania i zezwalania na ponowne wykorzystywanie dokumentów we właściwym okresie obrachunkowym nie może przekroczyć sumy (a) kosztów bezpośrednich, (b) rozsądnego podziału kosztów pośrednich i ogólnych związanych z gromadzeniem, produkowaniem, reprodukowaniem, rozpowszechnianiem, ochroną i ustalaniem praw oraz (c) rozsądnego zwrotu z inwestycji. Ustawa zakłada zwolnienie muzeów z obowiązku stosowania metody kosztów krańcowych. Instytucje te będą miały możliwość pobierania wyższych opłat, niż pozostałe podmioty zobowiązane podlegające pod zakres omawianego aktu prawnego.

Niemcy

Erstes Gesetz zur Änderung des Informationsweiterverwendungsgesetzes* Vom 8. Juli 2015, Bundesgesetzblatt Jahrgang 2015 Teil I Nr. 29, ausgegeben zu Bonn am 16. Juli 2015

Zasady regulujące obliczanie opłat w odniesieniu m.in. do muzeów zostały określone w rozdziale 5, paragrafie 4 w związku z paragrafem 2 pkt 3 ww. aktu prawnego.

W zakresie obliczania opłat w odniesieniu m.in. do muzeów akt prawny przewiduje możliwość pobierania opłat wyższych niż koszty krańcowe, nieprzekraczających jednak kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

Ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie generalnej zasady nieodpłatności w odniesieniu do ponownego wykorzystywania przekazywanych informacji sektora publicznego.

Uwzględniony został także wyjątek przewidziany w Dyrektywie dający możliwość pobierania wyższych opłat przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych oraz w odniesieniu do dokumentów, których gromadzenie, produkowanie, reprodukowanie i rozpowszechnianie wymaga od zainteresowanych organów sektora publicznego ponoszenia kosztów i uzyskiwania dochodów wystarczających na pokrycie znacznej części tych kosztów. Podobne rozwiązanie przyjęto w Austrii (Bundesgesetz mit dem das Informationsweiterverwendungsgesetz geändert wird (Federal Act amending the law on the re-use of public sector information), BGBl I nr. 76/2015, 9.07.2015), Grecji (Ανοικτή διάθεση και περαιτέρω χρήση εγγράφων, πληροφοριών και δεδομένων του δημόσιου τομέα, τροποποίηση του ν. 3448/2006 (Α' 57), προσαρμογή της εθνικής νομοθεσίας στις διατάξεις της Οδηγίας 2013/37/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, περαιτέρω ενίσχυση της διαφάνειας, ρυθμίσεις θεμάτων Εισαγωγικού Διαγωνισμού Ε.Σ.Δ.Δ.Α. και άλλες διατάξεις.). W Hiszpanii (Ley 18/2015, de 9 de julio, por la que se modifica la Ley 37/2007, de 16 de noviembre, sobre reutilización de la información del sector público, BOE no. 164/2015 of 10 July 2015, p. 57436) dodatkowo ustawodawca przewiduje, że opłaty mogą być różnicowane w zależności od tego, czy ponowne wykorzystywanie odbywa się w celach komercyjnych czy nie.

Szwecja

Lag om ändring i lagen (2010:566) om vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga förvaltningen; utfärdad den 21 maj 2015

W zakresie obliczania opłat w odniesieniu m.in. do muzeów akt prawny przewiduje możliwość pobierania opłat wyższych niż koszty krańcowe, nieprzekraczających jednak kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji. Ustawodawca przy obliczaniu całkowitego dochodu nie uwzględnił dodatkowych pozycji w postaci kosztów ochrony i ustalania praw.

Uwzględniony został także wyjątek przewidziany w Dyrektywie dający możliwość pobierania wyższych opłat przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych. Wyłączone spod wyjątku zostały jednak dokumenty, których gromadzenie, produkowanie, reprodukowanie i rozpowszechnianie wymaga od zainteresowanych organów sektora publicznego ponoszenia kosztów i uzyskiwania dochodów wystarczających na pokrycie znacznej części tych kosztów.

Dania

Lov om ændring af lov om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer 2 June 2014

Ustawodawca zastosował jedną kategorię regulującą nakładanie opłat do wszystkich podmiotów zobowiązanych udostępniających informację sektora publicznego. Wskazano, że opłata może być pobierana na pokrycie dodatkowych kosztów związanych z udostępnianiem dokumentów i zbiorów danych do ponownego wykorzystywania. Możliwość pobierania opłat przez biblioteki, archiwa i muzea nie została w omawianym akcie uwzględniona jako osobny wyjątek.

Holandia

Wet van 24 juni 2015, houdende regels over het hergebruik van overheidsinformatie

Zasady regulujące obliczanie opłat w odniesieniu do bibliotek, muzeów i archiwów zostały określone artykułami 9 omawianego aktu.

Generalną zasadą przewidzianą w ww. akcie prawnym jest ograniczenie do kosztów krańcowych poniesionych w związku z ich reprodukowaniem, udostępnianiem i rozpowszechnianiem informacji sektora publicznego. W drodze wyjątku opłaty pobierane przez muzea i biblioteki w związku z udostępnianiem informacji do ponownego wykorzystywania, nie może przekraczać kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

Drugim wyjątkiem przewidzianym w akcie jest możliwość pobierania opłat nieprzekraczających kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji przez organy sektora

publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
muzea państwowe	21	dane MKiDN	nakładanie opłat za udostępnianie lub przekazywanie do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny
muzea samorządowe	311	dane MKiDN	nakładanie opłat za udostępnianie lub przekazywanie do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny
podmioty zainteresowane otrzymaniem informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania	Brak danych		ponoszenie opłat za udostępnianie lub przekazywanie do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt zostanie przekazany w ramach konsultacji publicznych następującym podmiotom:

- 1) Radzie do Spraw Muzeów przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego;
- 2) Polskiemu Komitetowi Narodowemu Międzynarodowej Rady Muzeów ICOM;
- 3) Stowarzyszeniu Muzealników Polskich;
- 4) Stowarzyszeniu Muzeów na Wolnym Powietrzu.

Wyniki konsultacji zostaną omówione po ich przeprowadzeniu.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie zostanie udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (<http://bip.mkidn.gov.pl>).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie spowoduje skutków finansowych dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0				
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu.										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak wpływu.										
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☒ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy						
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:			
9. Wpływ na rynek pracy			
Przedmiotowy akt prawny nie będzie miał wpływu na rynek pracy.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu	Brak wpływu.		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Na bieżąco, w przypadku wystąpienia z wnioskiem o udzielenie lub przekazanie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Ewaluacja efektów projektu nie będzie prowadzona, gdyż projekt określa wyłącznie maksymalne opłaty za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Brak.			